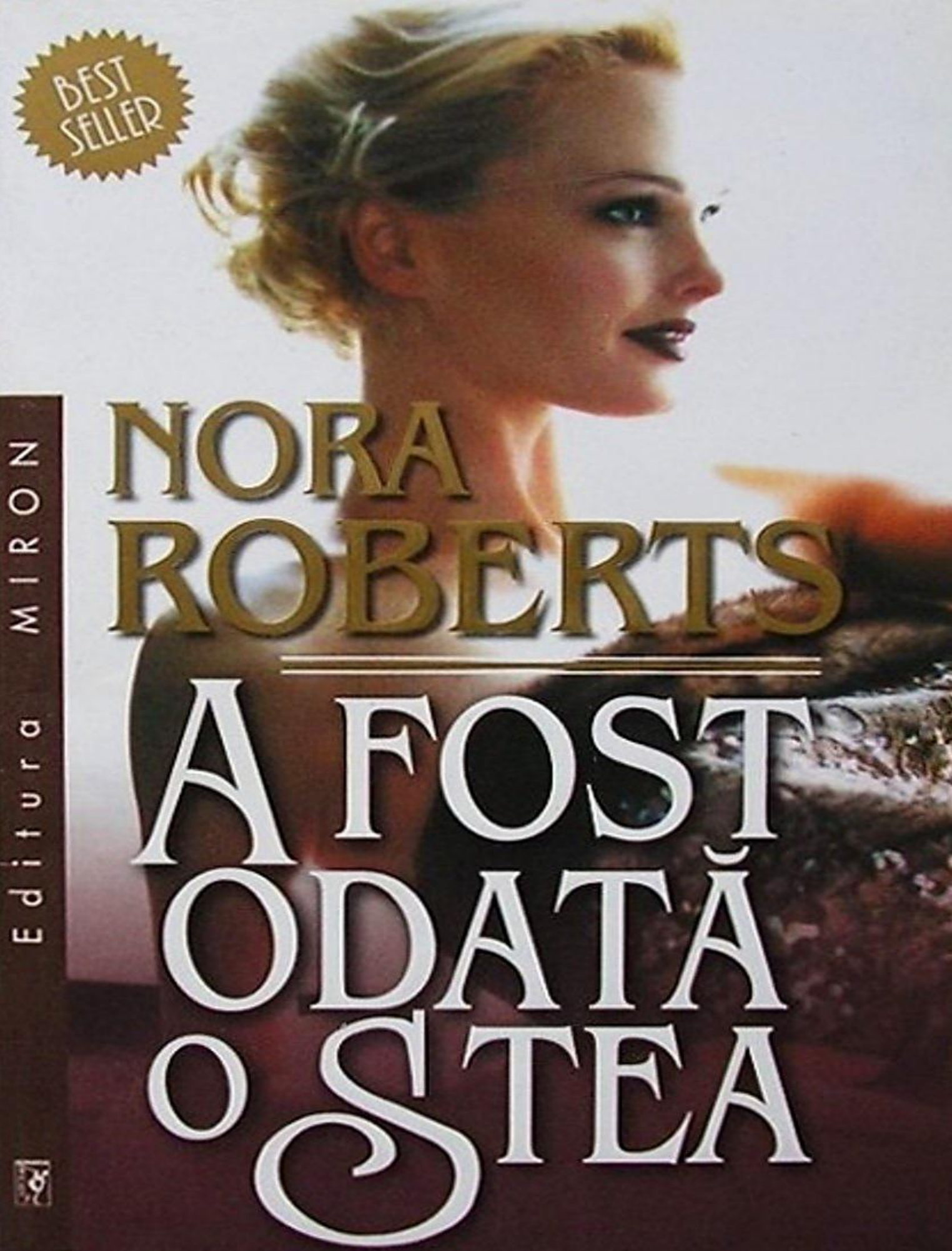
BEST SELLER
NORA ROBERTS
A FOST ODATĂ O STEA
Editura MIRON

Table of Contents

CAPITOLUL 1
CAPITOLUL 2
CAPITOLUL 3
CAPITOLUL 4
CAPITOLUL 5
CAPITOLUL 6
CAPITOLUL 7

CAPITOLUL 8
CAPITOLUL 9
CAPITOLUL 10

NORA

ROBERTS

A FOST ODATĂ O STEA

Surorilor mele întru magie –
Ruth, Marianne și Jill

CAPITOLUL 1

— Acesta este potrivit pentru tine, spuse bătrâna.

Allena privi pandantivul care atârna uşor de lanţul gros de argint. De fapt, intrase numai ca să arunce o privire.

Bugetul nu-i permitea să cumpere din impuls – ceea ce era, bineînțeles, foarte amuzant şi foarte plăcut. Iar afecțiunea ei față de toate lucrurile impulsive era chiar motivul pentru care, acum, nu-şi permitea să facă acest lucru. N-ar fi

trebuit să intre deloc în magazin.

Dar cine ar fi putut să-i reziste acelei prăvălioare de pe faleza unui încântător sătuleț irlandez?

Mai ales una care se numea „Amulete şi leacuri”.

Cu siguranță nu

Allena Kennedy.

— E foarte frumos, dar eu…

— E singurul.

Ochii femeii erau de un albastru spălăcit, la fel ca marea care se izbea de zidul de stâncă din apropierea uşii. Părul îi era de un gri metalic şi strâns într-un

coc care îi atârna greu pe gâtul subţire.

Purta o mulţime de lanţuri şi ace de păr fascinante, dar nimic nu era ca pandantivul pe care îl ţinea cu degetele ei osoase, îşi spuse Allena.

— Numai unul?

— Argintul a fost

turnat în Cazanul lui Dagda deasupra focului de solstițiu de vară şi gravat de degetul lui Merlin. Cel al lui Arthur.

— Merlin?

Allena era o neştiutoare în ceea ce privea povestirile despre magie şi acte de

vitejie. Sora ei vitregă, Margaret, ar fi pufnit şi ar fi spus nu, ea era numai bleagă.

— Vrăjitorul marelui rege a hoinărit prin toată Irlanda în vremea lui. Aici a descoperit Dansul Uriaşului şi l-a luat pentru Arthur, transportându-l peste

Marea Irlandei până în Anglia. Dar, deşi a luat magia din aceste regiuni, a mai lăsat ceva, spuse bătrâna şi, privind-o pe Allena, legănă pandantivul. Aici este puţin din ea şi îţi aparţine.

— Nu pot… zise Allena, dar se opri,

aţintindu-şi privirea asupra pandantivului.

Acesta era un oval prelung, lipsit de strălucire şi având gravat în mijloc ceva sub forma unei stele care exploda.

Părea să capteze lumina lăptoasă care pătrundea pe fereastra

prăvăliei, reţinând-o, răspândind-o, astfel încât sclipi hipnotic în ochii Allenei. Steaua păru să strălucească.

— Am venit doar să mă uit.

— Sigur, dacă nu te uiţi, nu găseşti, nu? Ai venit tocmai din America să te uiţi.

Allena încercă să-şi aducă aminte că venise să o ajute pe Margaret cu grupul de turişti. Afacerea lui Margaret, „O aventură civilizată”, se bucura de foarte mult succes – şi era deosebit de organizată. Toată lumea spunea că Allena trebuia să se organizeze

puţin. Iar Margaret spusese foarte limpede, chiar brutal de limpede, că acea ocazie era ultima ei şansă.

— Fii organizată, fii pregătită şi fii foarte punctuală, îi spusese Margaret stând în biroul ei înspăimântător şi ordonat din New York.

Dacă reuşeşti asta s-ar putea să ai o şansă. Dacă nu, eu îmi iau mâinile de pe tine, Lena.

N-ar fi fost prima oară când cineva îşi lua mâinile de pe ea. În ultimii trei ani, pierduse trei slujbe. Bine, patru, dar nu părea necesar să pună la socoteală acele

două zile oribile când lucrase ca asistentă a surorii soacrei unchiului ei.

Nu vărsase cerneala intenţionat pe rochia Valentino albă. Şi, dacă Dragonul Social n-ar fi insistat să folosească stiloul pentru toată corespondenţa, nici n-ar

fi avut ce cerneală să se verse.

Dar, nu asta era problema, îşi aminti ea uitându-se fix la pandantiv. Pierduse slujba aceea şi pe celelalte, iar acum Margaret îi oferea şansa de a dovedi că nu era o proastă.

Ceea ce Allena se temea că poate chiar era.

— Trebuie să-ţi găseşti locul.

Clipind, Allena reuşi să-şi ia ochii de la pandantiv şi să se uite din nou la bătrână. Ochii acesteia păreau atât de buni şi de plini de înţelepciune.

— Poate n-am un loc anume.

— Ah, fiecare dintre noi are unul, dar unii nu şi-l găsesc atât de uşor în lume în felul cum o văd alţii. Şi pe noi. Dumneata ai căutat în locuri nepotrivite. Până acum. Acesta îţi aparţine, spuse ea din

nou.

— Nu pot să mi-l permit, spuse pe un ton de scuză, chiar în timp ce întindea mâna spre el.

Doar să-l atingă. Şi, atingându-l, simţi căldura emanată de argint şi o dorinţă puternică în suflet. Un

fior îi străbătu şira spinării chiar în clipa în care ceva greu păru să i se lase asupra inimii.

Nu avea ce să-i facă rău dacă îl încerca. Cu siguranţă nu făcea niciun rău dacă vedea cum îi stătea, cum se simţea cu el.

Ca într-un vis, luă

lanţul din mâna bătrânei şi şi-l puse la gât. Greutatea de pe inimă se ridică. Pentru o clipă, lumina care pătrundea pe fereastră deveni mai intensă, făcând să strălucească suvenirurile,
borcănelele cu ierburi şi pietricelele străvechi de

pe rafturi şi tejghele.

O imagine îi apăru brusc în minte, cu cavaleri şi balauri, vânt puternic şi apă, un cerc alcătuit din pietre sub un cer negru şi învolburat.

Apoi umbra unui bărbat la fel de nemişcat ca pietrele.

În adâncul sufletului, ştia că o aştepta pe ea, aşa cum nu mai făcuse nimeni până atunci şi nici nu avea să mai facă vreodată. Şi avea să aştepte veşnic.

Allena strânse pandantivul în mână, plimbându-şi degetul mare peste stea. O

bucurie imensă explodă în sufletul ei, la fel de limpede ca şi lumina soarelui. Ah! îşi spuse ea. Bineînţeles. E al meu. La fel cum eu sunt a lui şi el e al meu.

— Cât costă? se auzi ea întrebând şi ştiu că niciun preţ n-ar fi fost prea mare.

— Zece lire, simbolic.

— Zece? întrebă ea deschizând poşeta. Trebuie să valoreze mai mult.

O avere regească, o vrajă, un vis de îndrăgostit.

— Desigur, spuse bătrâna, dar întinse mâna după bancnotă. Şi

dumneata la fel. Continuă-ţi călătoria şi vei vedea.

— Mulţumesc.

— Eşti o fată bună, spuse femeia când Allena porni spre uşă.

Iar, după ce aceasta se închise, zâmbetul bătrânei deveni strălucitor şi viclean.

— Lui n-o să-i placă, dar o să-l dai tu pe brazdă până în ajunul solstițiului. Şi, dacă o să ai nevoie de ajutor, ei bine, plăcerea va fi de partea mea.

Afară, Allena se uită la faleză, la dig, la şirul de căsuțe, ca şi cum ar fi ieşit dintr-un vis.

Ciudat, îşi spuse ea, nu-i aşa că totul fusese minunat de ciudat? Atinse pandantivul din nou. Numai unul, turnat în Cazanul lui Dagda, gravat de Merlin.

Bineînţeles că Margaret ar fi râs şi i-ar fi spus că bătrâna mai

avea încă o duzină în depozit pentru turiştii naivi. Şi Margaret, ca întotdeauna, avea dreptate, probabil. Dar nu conta.

Ea avea pandantivul şi o poveste grozavă care îl însoţea. Şi totul numai pentru zece lire. Un chilipir.

Îşi ridică privirea şi se strâmbă. Cerul era acoperit de nori groşi şi plumburii. Probabil că Margaret nu era deloc încântată de faptul că vremea nu era conformă cu planurile pentru ziua aceea. Călătoria cu feribotul pe insulă fusese pusă la

punct cu meticulozitate.

Pe drum se serveau ceai şi pateuri, în timp ce Margaret le povestea celor douăzeci de turişti despre istoria locului pe care urmau să-l viziteze. Allena fusese cea care îi bătuse la maşină însemnările şi printase copiile pentru turişti.

Primul popas avea să fie la centrul de orientare al vizitatorilor. Acolo, avea să se facă un tur al ruinelor unei mănăstiri şi al cimitirului, ceea ce Allena abia aştepta, după care aveau să ia masa de prânz, sub forma unui picnic, pe

care cei de la hotel îl puseseră în coşuri. Prânzul avea să dureze fix şaizeci de minute.

Apoi aveau să viziteze stupii şi Margaret avea să le vorbească despre istoricul şi scopul lor.

După aceea, turiştii aveau o oră liberă, când

puteau să se plimbe în voie prin sătuleț, să viziteze magazinele, să coboare pe plajă, în final adunându-se la patru și jumătate punct pentru a bea ceaiul la castelul restaurat, cu istoricul aferent.

Treaba Allenei era să păstreze în ordine toate

însemnările lui Margaret, să ajute la strângerea turiştilor din grup, să aibă grijă de obiectele de valoare, să care pachete, dacă existau, şi, în general, să fie disponibilă, pentru orice fel de treburi de acest gen.

Pentru aceasta, avea

să primească un salariu rezonabil, după părerea lui Margaret. Dar, şi mai important, i se explicase, avea să înveţe şi să capete experienţă care, după cum spera familia ei, o va ajuta să devină responsabilă şi matură. Ceea ce, până la cei douăzeci şi cinci de

ani ai săi, ar fi trebuit să fi învăţat deja.

Nu avea niciun rost să le explice că nu voia să fie responsabilă şi matură, dacă aceste lucruri o transformau într-o altă Margaret. Astfel că trecuseră patru zile de la plecarea în primul ei circuit turistic

şi ceva înăuntrul ei îi striga deja să fugă.

Supusă, îşi înăbuşi răzvrătirea şi se uită la ceas. Se uită stupefiată.

Nu se putea. Era imposibil. Vrusese să intre în prăvălioara aceea numai pentru câteva minute. Nu se putea să fi stat o oră

întreagă. Nu se putea – oh, Doamne! – nu se putea să fi pierdut feribotul.

Margaret avea s-o omoare.

Apucând bareta genţii o luă la fugă. Avea picioare lungi, de balerină şi un corp subţire. Pantofii comozi

pe care Margaret îi poruncise să şi-i cumpere bocăneau pe pavaj în fuga ei spre debarcader. Geanta i se izbea de şold. În ea erau o mulţime de lucruri importante ale firmei.

Vântul bătea dinspre mare, fluturându-i părul blond şi scurt în

jurul feţei. Spaima i se citea şi în ochii cenuşii ca norii. Aceasta se transformă repede în disperare şi dezgust faţă de sine, când ajunse la debarcader şi văzu feribotul îndepărtându-se.

— La naiba! spuse Allena înfigându-şi

mâinile în păr şi trăgând furioasă. Asta e şi gata. Mai bine aş sări în apă şi m-aş îneca.

Ceea ce, fără îndoială, ar fi fost mai plăcut decât predica lui Margaret.

Avea să fie concediată, bineînţeles. Dar era obişnuită cu

acest lucru. Metoda avea să fie tortura.

Doar dacă… Trebuia să mai existe o modalitate de a ajunge pe insulă. Dacă putea să ajungă acolo, avea să se lase la mila lui Margaret, să muncească pe brânci, să renunțe la salariu. Să găsească o

scuză. Cu siguranţă avea să găsească ea un motiv pentru care pierduse feribotul

Privi în jur disperată. Mai erau bărci şi, dacă erau bărci, erau şi oameni care le conduceau. Avea să închirieze una, plătind oricât era nevoie.

— Te-ai rătăcit?

Uimită, ridică mâna şi cuprinse pandantivul. Un tânăr – aproape un băieţandru, observă ea – stătea în picioare lângă o mică ambarcaţiune albă. Avea o şapcă pe părul blond ca paiul şi o privea cu nişte ochi verzi plini de

amuzament.

— Nu, nu m-am rătăcit, am întârziat. Trebuia să iau feribotul, spuse ea arătând spre larg şi, apoi, lăsă braţele în jos. Am pierdut noţiunea timpului.

— Ei bine, timpul nu e chiar atât de important.

— Pentru sora mea este. Lucrez pentru ea, zise ea şi, deodată, porni repede spre el. Asta e barca ta sau a tatălui tău?

— Din întâmplare, e a mea.

Era mică, dar, în ochii ei lipsiţi de experienţă, părea

drăguță. Trebuia să spere că era și bună pe mare.

— Poți să mă duci și pe mine? Trebuie să-i prind din urmă. Îți plătesc oricât.

Era genul de frază, își spuse Allena chiar în clipa în care o rosti, care ar fi făcut-o pe Margaret

să se înfioare. Dar tocmeala nu era o prioritate în clipa aceea. Supraviețuirea era.

— O să te duc acolo unde trebuie să ajungi, spuse el şi ochii îi scânteiară când îi întinse mâna. Pentru zece lire.

— Astăzi toate costă zece lire, zise ea dând să

deschidă geanta, dar el clătină din cap.

— Am vrut să-mi dai mâna, domnişoară, nu banii. Banii mi-i dai când o să ajungi la destinaţie.

— Ah, mulţumesc, spuse ea dându-i mâna şi lăsându-l s-o ajute să urce în barcă.

Se aşează pe o băncuţă la tribord când el porni. Închizând ochii uşurată, îl ascultă cum fluiera în timp ce se aşeza la cârmă şi pornea motorul.

— Îţi sunt foarte recunoscătoare, începu ea. Sora mea o să fie tare furioasă pe mine. Nu

ştiu unde mi-o fi fost mintea.

El întoarse barca uşor.

— Nu putea să mai aştepte puţin?

— Margaret? spuse Allena şi acel gând o făcu să zâmbească. Nu i-ar fi trecut prin cap.

Mica ambarcaţiune

prinse viteză.

— Dumitale ţi-ar fi trecut prin cap, zise el şi, deodată, parcă începură să zboare peste valuri.

Încântată, ea îşi întoarse faţa în bătaia vântului. Ah, era mult, mult mai plăcut decât orice călătorie cu

feribotul, cu prezentare cu tot. Aproape că merita preţul pe care avea să-l plătească la sfârşit, şi nu se referea la bani.

— Pescuieşti? îi strigă ea.

— Când muşcă.

— Trebuie să fie minunat să faci ce vrei,

când vrei. Şi să locuieşti atât de aproape de mare. Îţi place?

— Da, simt o afecţiune pentru ea. Oamenii îşi pun restricţii unii altora. După părerea mea, e ciudat.

— Eu nu pot să sufăr restricţiile. Nu le ţin

minte niciodată.

Barca se clătină puternic şi o făcu să râdă.

— Cu viteza asta, o să întrecem feribotul.

Gândul de a sta pe ţărm şi de a-i arunca lui Margaret o privire înfumurată când feribotul avea să

acosteze, o amuză atât de mult pe Allena încât nici nu dădu atenţie fulgerului care brăzdă cerul deasupra lor şi nici vuietului ameninţător al mării.

Când ploaia începu să o ude, ea se uită în jur din nou, şocată că nu vedea nimic în afară de

apă, valurile agitate şi perdeaua de ploaie care diminua lumina.

— Ah, asta n-o să-i placă deloc. Mai avem mult?

— Aproape că am ajuns, zise el, cu o voce ca a cuiva care voia să liniştească nervii. Vezi acolo, prin ploaie?

Acolo, chiar în faţă, trebuie să ajungi.

Ea se întoarse.

Prin ploaie şi vânt, văzu conturul întunecat al pământului, al unor dealuri şi al unei văi. Dar ştia, deja ştia.

— E superb, murmură ea.

Se apropia din ce în

ce, asemeni unui fum. Ea văzu acum spuma valurilor care se spărgeau de ţărm şi stâncile înalte. Apoi, în lumina unui fulger, avu impresia, pentru o singură clipă, că văzu un bărbat.

Înainte să apuce să spună ceva, barca se

legănă puţin şi băiatul sări în apă trăgând-o pe ţărm.

— Nici nu ştiu cum să-ţi mulţumesc, spuse ea udă leoarcă şi euforică, sărind pe nisipul ud. O să aştepţi să treacă furtuna, nu? îl întrebă apoi în timp ce căuta portofelul.

— Voi aştepta până când va veni timpul să plec. O să-ţi găseşti drumul prin ploaie. Poteca e acolo.

— Mulţumesc, spuse ea punându-i bancnota în mână.

Avea să se ducă la centrul vizitatorilor, să se adăpostească, după

care avea să o caute pe Margaret şi să-i ceară iertare.

— Dacă vii cu mine, îţi fac cinste cu un ceai. Ai putea să te usuci.

— Ah, sunt obişnuit cu apa. Te aşteaptă cineva, mai spuse el şi sări din nou în barcă.

— Da, sigur, zise ea

şi dădu să fugă, dar se opri.

Nici măcar nu-l întrebase cum îl cheamă.

— Îmi pare rău, dar…

Când dădu fuga înapoi, nu mai văzu nimic decât valurile care se spărgeau de ţărm.

Speriată că el pornise înapoi pe marea cuprinsă de furtună, strigă şi începu să alerge pe ţărm, încercând să-l găsească. Un fulger brăzdă cerul, cu mai multă forţă decât farmec acum, iar vântul o plesnea cu furie.

Vârându-şi capul

între umeri, urcă pe potecă cu paşi grăbiţi. Când ajungea la adăpost, avea să spună cuiva de băiat. Ce-o fi fost în mintea ei de nu insistase să o însoţească şi să aştepte să treacă furtuna?

Se împiedică şi căzu, zguduindu-şi tot corpul

în urma impactului, şi gâfâi, în timp ce lumea înnebuni complet în jurul ei. Nu mai erau decât vântul care vuia, lumina orbitoare a fulgerelor şi tunete bubuitoare. Se chinui să se ridice şi porni mai departe.

Nu simţea teamă şi

acest lucru o uluia. Ar fi trebuit să fie îngrozită. De ce era bucuroasă, în schimb? De unde venea acea senzaţie de anticipare, de cunoaştere?

Trebuia să meargă mai departe. Ceva, cineva, o aştepta. Măcar dacă ar fi putut să

continue să meargă.

Urcuşul era abrupt, ploaia o orbea. La un moment dat, îşi pierdu geanta, dar nu băgă de seamă.

În lumina următorului fulger îl văzu. Cercul de pietre care se înălţau din pământ asemeni unor

dansatori încremeniți în timp. În capul ei, sau poate în inimă, auzi melodia îngropată în ei.

Simțind ceva asemănător cu bucuria, iuți pasul, ținând mâna încleştată pe pandantiv.

Cântecul se auzea din ce în ce mai tare, ca un crescendo, umplând-o,

revărsându-se asupra ei ca un val.

Când ajunse aproape de cerc, făcu un pas în interior şi, în clipa aceea, un fulger căzu în mijloc, la fel de clar şi de bine definit ca o săgeată în flăcări.

Ea privi flacăra albăstruie înălţându-se

din ce în ce, până când
păru să străpungă norii.
Îi simți fierbințeala rece
pe piele, în oase. Forța
ei îi zvâcnea în inimă.

Şi leşină.

CAPITOLUL 2

Furtuna îl făcu să se simtă neliniştit. O parte din ea părea să se dezlănţuie în el, clocotind, izbindu-se, aşteptând să se reverse. Nu putea să lucreze. Concentrarea îi fusese întreruptă. Nu avea

niciun chef să citească, să-şi piardă vremea, să existe, pur şi simplu. Şi, doar pentru asta se întorsese pe insulă.

Sau, cel puţin, aşa îşi spunea.

Familia lui poseda acel pământ, îl lucra şi îl proteja de generaţii întregi. Membrii

familiei O'Neil de pe insula Dolman îşi plantaseră sămânţa acolo, îşi vărsaseră sângele, ca şi pe cel al duşmanilor, de când începuse să se ţină socoteala timpului. Chiar mai dinainte, din vremurile înnegurate despre care se vorbea

numai în cântece.

Faptul că plecase de acolo şi se dusese la Dublin să studieze fusese modul lui Conal de a se răzvrăti, de a fugi de ceea ce alţii acceptau atât de orbeşte ca soartă. Aşa cum îi spusese şi tatălui său, el nu avea să fie pionul

pasiv din jocul de şah al propriului său destin.

Avea să-şi creeze destinul.

Şi, totuşi iată-l acolo, în căsuţa în care o mulţime de O'Neil-i trăiseră şi muriseră, în care tatăl lui îşi petrecuse ultima zi din viaţă cu numai câteva

luni în urmă. Faptul că el luase acea hotărâre nu i se mai părea un lucru atât de bun într-o zi în care vântul vuia şi şuiera şi aceeaşi violenţă a naturii părea să se dezlănţuie în adâncul fiinţei sale.

Hugh, câinele care fusese tovarăşul tatălui

său în ultimul an de viaţă făcea curse de la un geam la altul, cu urechile ciulite şi scoţând un sunet gutural, care era mai degrabă un scâncet decât un mârâit.

Indiferent ce se întâmpla, simţea şi câinele, astfel încât

trupul său masiv şi gri
trecea prin casă ca un
nor de fum suflat de
vânt. Conal îi dădu o
comandă uşoară în
galeză, iar Hugh se
duse lângă el,
împingându-şi capul
mare în mâna lui Conal.

Stăteau amândoi şi
priveau furtuna, câinele

mare şi gri şi bărbatul înalt şi lat în umeri, fiecare cu o expresie neliniştită. Conal simți cum câinele fu străbătut de un fior. Nervi sau anticipare? Ceva se petrecea acolo afară, în furtună, era tot ceea ce putea să gândească.

Aşteptând.

— La naiba! Hai să vedem ce e.

Chiar în clipa în care rosti cuvintele, câinele ţâşni spre uşă, plimbându-se agitat, în timp ce Conal luă un impermeabil lung şi negru din cui. Îl înfăşură peste o pereche de cizme, nişte blugi şi

un pulover negru, care fusese spălat de prea multe ori.

Când deschise uşa, câinele ieşi imediat, zbughind-o drept în mijlocul furtunii.

— Hugh! „Cuin uait!”

Şi, deşi se opri brusc în ploaie, câinele nu se

întoarse lângă el, ci rămase locului, cu urechile ciulite în continuare, ca şi cum ar fi spus, „mai repede!”

Înjurând printre dinţi, Conal mări pasul şi lăsă câinele s-o ia înainte.

Părul său negru aproape până la umeri

şi îngreunat acum de ploaie îi era dat pe spate de vântul puternic. Avea pometii înalți și prelungi ai celților, un nas îngust, aproape aristocratic, și o gură bine conturată care putea să pară, așa cum se întâmpla acum, dură precum granitul. Ochii

săi erau de un albastru adânc și pasional.

Mama lui spunea că erau ochi care vedeau prea mult şi tot mai căutau.

Acum străpungeau perdeaua de ploaie, privind în jos spre marea agitată, în timp ce Hugh urca în

continuare. Din cauza furtunii, ziua era aproape la fel de întunecată ca noaptea, iar el înjură de furie că fusese atât de nebun încât să iasă pe vremea aceea.

Nu îl mai văzu pe Hugh când acesta coti pe după o stâncă. Mai

mult enervat decât îngrijorat, îl strigă din nou, dar singurul răspuns a fost un lătrat plin de nelinişte.

Perfect, se gândi el. Acum puteau să alunece amândoi şi să-şi zdrobească creierii de stânci.

Hotărî să se întoarcă,

deoarece câinele era sigur pe picioare şi cunoştea drumul spre casă. Dar voia să continue – voia prea mult să continue. Ca şi cum ceva l-ar fi tras înainte, ademenindu-l, din ce în ce mai sus, acolo unde se afla umbra dansului de

piatră, cântând în vuietul vântului.

Deoarece o parte din el credea, o parte din el nu putuse să fie niciodată complet liniştită, se întoarse intenţionat. Avea să se ducă acasă, să facă focul şi să bea un pahar de whiskey în faţa acestuia

până când se potolea furtuna.

Atunci se auzi urletul, unul sălbatic şi primitiv care aducea aminte de lupi şi lumina stranie a lunii. Fiorul pe care îl simţi prin şira spinării fu la fel de primar ca acel urlet. Încruntat acum,

continuă să urce poteca pentru a vedea ce îl făcuse pe Hugh să latre.

Pietrele păreau să strălucească din pricina ploii şi a fulgerelor. Simţi un miros de aer curat şi parfum. Fierbinte, dulceag şi seducător.

Câinele stătea cu

frumosul său cap dat pe spate, scoţând acel urlet sălbatic. Era ceva oarecum triumfător în el, se gândi Conal.

— Pietrele n-au nevoie de pază, bombăni el înaintând şi vrând să-l apuce de zgardă şi să-l ducă acasă la căldură.

Văzu, însă, că Hugh nu păzea pietrele ci pe femeia care zăcea întinsă între ele.

Jumătate în interiorul cercului, jumătate în afară, cu un braţ întins spre centru, ea stătea pe o parte, aproape ca şi cum ar fi dormit. O clipă, el avu impresia că

şi-o imagina şi voia să creadă că aşa era. Dar, când ajunse lângă ea, îşi lipi degetele instinctiv de gâtul ei pentru a-i verifica pulsul şi simţi bătăile calde ale vieţii.

La atingerea lui, genele ei tremurară. Apoi, ea deschise ochii uşor. Aceştia erau la fel

de cenuşii ca pietrele şi îi întâlni privirea cu o bruscă și imposibilă conștientizare. Un zâmbet îi apăru pe buze, despărţindu-le şi ea ridică o mână pentru a-i atinge obrazul.

— Iată-te, spuse ea şi oftând, închise ochii din nou.

Mâna îi alunecă de pe obrazul lui în iarba udă.

Delirează, îşi spuse el, şi mai mult ca sigur că era o nebună. Cine altcineva s-ar fi cățărat pe stânci în timpul unei furtuni? Ignorând faptul că el însuși o făcuse, o întoarse cu fața

în sus, dându-şi seama că nu putea decât să o ducă în braţe până acasă.

În clipa în care se pregăti să o ridice, văzu pandantivul şi, în lumina altui fulger care spinteca cerul, zări gravura.

Simţi un gol în

stomac. Inima începu să-i bată cu putere în piept, ca un pumn furios.

— La naiba, zise el şi rămase ghemuit pe vine, închizând ochii în timp ce ploaia cădea torenţial asupra lor.

♥ ♥ ♥

Ea se trezi încet, ca şi cum ar fi plutit prin straturi de nori subţiri şi albi. Avea o senzaţie plăcută, ca şi cum ar fi fost înconjurată de perne din satin tivite cu cea mai fină dantelă.

Savurând acele clipe, stătu nemişcată, în timp ce razele soarelui îi

dansau vesel pe pleoape, încălzindu-i faţa. Simţi un miros de fum, o mireasmă plăcută şi pământească, dar şi un altul mai întunecat, care era al unui bărbat.

Îi plăcu acea combinaţie şi, când deschise ochii, primul ei

gând a fost acela că niciodată nu se simţise mai fericită. Acea senzaţie de bucurie şi siguranţă, de mulţumire şi apartenenţă pe care o simţi dură numai câteva secunde. Brusc, se ridică în capul oaselor în pat, derutată, speriată, pierdută.

„Margaret!” Pierduse feribotul.

Băiatul cu barca. Furtuna.

Fusese surprinsă de aceasta şi se rătăcise. Nu îşi amintea foarte bine, nu putea să separe imaginile neclare.

Nişte pietre, mai înalte decât un om,

aşezate în cerc. Focul albăstrui care arsese în mijlocul lor fără să pârjolească iarba. Şuieratul sălbatic al vântului. Zumzetul surd al pietrelor.

Urletul unui lup. Apoi un bărbat. Înalt, întunecat, aprig, cu ochii la fel de albaştri ca

acel foc imposibil. Atâta furie pe chipul lui.

Dar nu o speriase. Din contră, o amuzase. Ce ciudat. Vise, bineînțeles. Doar niște vise. Fusese victima unui fel de accident.

Acum, se afla în casa cuiva, în patul cuiva. Era o cameră simplă, se

gândi ea rotindu-şi privirea în jur, pentru a se orienta.

Nu, nu chiar simplă, se corectă ea, spartană. Nişte pereţi albi şi goi, o duşumea de lemn, o fereastră fără perdele. Mai erau o măsuţă de toaletă, o masă, o lampă şi patul. Din câte putea

să-şi dea seama, în încăpere nu mai era nimic altceva în afară de ea.

Îşi pipăi capul cu grijă acum, pentru a vedea dacă nu avea cucuie sau tăieturi, dar nu găsi nimic care s-o îngrijoreze. Cu aceeaşi prudenţă, dădu

cearşaful la o parte şi răsuflă uşurată. Indiferent ce accident suferise, părea să nu fi fost rănită.

Apoi rămase cu gura căscată, deoarece îşi dădu seama că nu avea decât o cămaşă pe ea, şi nu era a ei. Era o cămaşă bărbătească din bumbac,

de un albastru decolorat, cu manşetele roase. Şi imensă.

Bine, era în regulă. Fusese surprinsă de furtună. Era limpede că ploaia o udase. Trebuia să fie recunoscătoare pentru că totuşi cineva avusese grijă de ea.

Când se dădu jos din

pat, văzu că îi venea până la jumătatea pulpei. Era destul de decentă. La primul ei pas, câinele veni la uşă. Inima îi tresări puţin, dar apoi se linişti.

— Aşadar, cel puţin, eşti real. Şi o frumuseţe, spuse, ea întinzând mâna şi fu încântată

când el se gudură de picioarele ei. Şi prietenos. E bine de ştiut. Unde sunt ceilalţi?

Cu o mână pe capul câinelui, se duse la uşă şi, ieşind din cameră, descoperi un living la fel de spartan. O canapea şi un scaun, un foc care ardea uşor,

două mese.

Cu o oarecare uşurare îşi văzu hainele întinse pe un paravan în faţa focului. Le atinse şi văzu că erau încă umede.

Aşadar, nu dormise – nu fusese lipsită de cunoştinţă – prea mult timp. Cel mai practic

lucru pe care putea să-l facă acum, după ce părea să fi făcut numai boacăne, era să-l găsească pe cel care o salvase, să-i mulţumească, să aştepte să i se usuce hainele, apoi să o găsească pe Margaret şi s-o implore să-i fie milă.

Acea ultimă parte avea să fie neplăcută şi, probabil, inutilă, dar trebuia s-o facă.

Făcându-şi curaj, Allena se duse la uşă şi o deschise. Imediat scoase un ţipăt uşor de încântare.

Razele soarelui scăldau dealurile care se

înălţau verzi într-o direcţie şi coborau în alta, spre ţărmul presărat cu stânci.

Valurile se înălţau şi se spărgeau maiestuoase şi minunate. Ea ar fi vrut să dea fuga la marginea pantei şi să privească furia mării.

Chiar în apropierea

casei era o grădină neîngrijită, în care florile se amestecau cu buruienile.

Mireasma lor, a aerului, a mării o făcu să inhaleze lacom şi să-şi ţină respiraţia, ca pentru a păstra acel gust unic înăuntrul fiinţei ei o veşnicie.

Neputând să reziste, ieşi cu câinele alături şi îşi ridică faţa spre cer.

Ah, ce loc! Oare exista altul mai perfect? Dacă ar fi fost al ei, ar fi stat aşa în fiecare dimineaţă, şi i-ar fi mulţumit Domnului pentru el.

Câinele lătră scurt şi

ea îi puse mâna pe cap din nou, uitându-se spre clădirea joasă din piatră, cu acoperiş de stuf şi ferestrele larg deschise.

Începu să zâmbească, dar, în clipa aceea, uşa se deschise. Bărbatul care ieşi se opri la fel ca ea şi o privi, la fel ca ea.

Ea, strângând din buze, îşi continuă drumul.

Chipul lui îi pluti în faţa ochilor.

Vuietul mării îi inundă capul. Ameţită, întinse mâna spre el, aşa cum o întinsese spre câine.

Îi văzu buzele mişcându-se, avu

impresia că-l aude înjurând. Dar se prăbuşea deja în beznă.

CAPITOLUL 3

Arăta ca o zână, stând acolo în razele soarelui tremurătoare. Înaltă şi subţire, cu părul strălucitor tuns scurt şi cu ochii mari cu gene lungi şi întoarse.

Nu era o frumuseţe. Faţa îi era prea ascuţită

pentru a fi frumoasă cu adevărat, dar intriga, chiar şi atunci când se odihnea.

Se gândise la acest lucru imediat după ce o pusese în pat, când o adusese din mijlocul furtunii.

Dezbrăcarea ei fusese o necesitate supărătoare,

de care se ocupase cu detaşarea unui doctor.

Apoi, după ce o ştersese şi o instalase, ieşise din cameră fără să arunce măcar o privire în urmă, pentru a-şi mai potoli furia lucrând.

Lucra foarte bine când era nervos.

Nu o voia acolo. Nu

o voia. Şi nici nu avea să o aibă, indiferent de ce hotăra soarta, îşi spuse el.

Era propriul lui stăpân.

Dar când ieşi acum şi o văzu în lumina soarelui, simţi un şoc prin toată fiinţa – dorinţă, posesie,

recunoaştere, încântare şi disperare. Toate acestea se ridicară ca un val în el, inundându-l.

Până să se dezmeticească, o văzu clătinându-se.

Nu reuşi s-o prindă.

Ah, bănuia că, în cărţile de poveşti, i-ar fi crescut aripi la picioare

şi ar fi zburat peste grădină într-o clipă, prinzând-o în braţe înainte să cadă.

Aşa însă, ea se prăbuşi la pământ precum ceara topită vărsată în ceaşcă, înainte ca el să ajungă la jumătatea distanţei.

Când ajunse lângă ea,

ochii aceia prelungi şi cenuşii se deschideau din nou deja, înceţoşaţi şi ameţiţi.

Se uită la el şi colţurile gurii îi tremurară.

— Cred că încă nu mă ţin prea bine pe picioare, spuse ea cu acel accent american

plăcut. Ştiu că e un clişeu şi destul de previzibil, dar trebuie să întreb – unde mă aflu?

Părea ridicol de atrăgătoare, întinsă în mijlocul florilor, făcându-l să fie prea conştient de faptul că nu avea pe ea nimic altceva decât o cămaşă de-a lui.

— Te afli pe domeniul familiei O'Neil.

— M-am rătăcit – un prost obicei de-al meu. Furtuna a izbucnit din senin.

— De ce ai veni aici?

— Ah, m-am despărțit de grup. Adică, am întârziat – alt

obicei prost – şi am pierdut feribotul. Dar băiatul, m-a adus cu barca, spuse ea şi se ridică în capul oaselor. Sper că e teafăr. Trebuie să fie, din moment ce ştia ce face şi am ajuns foarte repede. Centrul vizitatorilor e departe?

— Centrul

vizitatorilor?

— Ar trebui să-i ajung din urmă, deşi nu mi-ar folosi la nimic. Margaret o să mă concedieze şi merit asta.

— Cine e Margaret?

— Sora mea vitregă. Este patroana firmei „O aventură civilizată”. Eu lucrez pentru ea – adică

am lucrat în ultimele douăzeci şi trei de zile, spuse ea oftând şi încercă să zâmbească din nou. Iartă-mă. Sunt Allena Kennedy, proasta. Îţi mulţumesc că m-ai ajutat.

El se uită la mâna pe care ea i-o întinse şi, cu puţină ezitare, i-o luă.

Dar, în loc să i-o strângă, o ridică în picioare.

— Am impresia că eşti mai rătăcită decât îţi închipui domnişoară Kennedy, din moment ce nu exista niciun centru al vizitatorilor pe Insula Dolman.

— Dolman? Dar nu

este bine, spuse ea şi mâna din mâna lui se strânse furioasă. N-ar trebui să mă aflu pe Insula Dolman. Ah, fir-ar să fie! Fir-ar să fie! Este numai vina mea. Nu i-am spus mai clar băiatului. Părea să ştie unde vreau să ajung, unde trebuia să ajung.

Sau poate că a fost şi el deviat de furtună. Sper că n-a păţit nimic rău. Ah, nu trebuia să mă încred în…

Tăcu puţin, se uită în jur şi oftă.

— Nu numai concediată, murmură ea. Dezmoştenită, alungată şi îngrozită

într-o singură dimineaţă. Bănuiesc că cel mai bine ar fi să mă-ntorc la hotel şi să înfrunt scandalul.

— Bine, dar asta nu se va-ntâmpla azi.

— Poftim?

Conal privi spre mare, studiind valurile mari şi agitate.

— N-o să te poţi întoarce astăzi şi probabil că nici mâine, din moment ce furtuna încă n-a trecut.

— Dar… spuse ea, însă el îi întoarse spatele şi intră în casă de parcă nu îi semnase condamnarea. Trebuie să mă-ntorc. O să fie

îngrijorată.

— Feriboturile nu fac curse când marea e agitată şi niciun barcagiu cu scaun la cap nu s-ar aventura spre continent.

Ea se aşează pe braţul unui scaun şi închise ochii.

— Asta pune capac.

Este vreun telefon pe aici? Pot să folosesc telefonul dumitale ca să sun la hotel şi să las un mesaj?

— Nu funcţionează.

— Bineînţeles, zise ea şi îl privi cum mai puse câteva bucăţi de turbă în foc.

Hainele ei atârnau pe

paravan ca un reproş.

— Domnule O'Neil?

— Conal, spuse el îndreptându-se şi întorcându-se spre ea. Toate femeile pe care le dezbrac şi le vâr în pat îmi spun Conal.

Era un test, intenţionat provocator. Dar ea nici nu roşi, nici

nu se înfurie. În schimb, ochii i se umplură de umor.

— Toți bărbații care mă dezbracă și mă vâră în pat îmi spun Lena.

— Eu prefer Allena.

— Zău? Și eu la fel, dar celor mai mulți li se pare că sunt prea multe silabe. Oricum, Conal, e

vreun hotel sau un han pe aici unde să pot sta până când feribotul o să circule din nou?

— Nu există niciun hotel pe Dolman. Rareori se întâmplă ca un turist să ajungă până aici. Iar cel mai apropiat sat dintre cele trei existente se află la mai

bine de opt kilometri distanţă.

Ea îi aruncă o privire calmă.

— Adică, voi sta aici?

— Aşa se pare.

Ea încuviinţă din cap, mângâindu-l pe Hugh absentă, în timp ce privea în jur.

— Îţi mulţumesc, şi o

să-ncerc să nu deranjez.

— E puţin cam târziu pentru asta, dar o să ne descurcăm, zise el şi, când singurul ei răspuns fu o ridicare din sprâncene şi o privire directă, se simţi puţin ruşinat. Te pricepi să faci un ceai?

— Da.

El îi arătă atunci drumul spre bucătăria care era despărţită de sufragerie printr-o tejghea scurtă.

— Ai tot ce-ţi trebuie acolo. Eu mai trebuie să mă ocup de câteva lucruri, după care o să discutăm totul la o ceaşcă de ceai.

— Bine, spuse ea cu rigiditate şi politeţe.

Numai zgomotul de uşă trântită pe care îl auzi înainte să iasă din nou îi dădu de înţeles că era supărată.

Avea să facă afurisitul acela de ceai, îşi spuse ea, deschizând robinetul pentru a

umple ceainicul, ceea ce nu fu deloc uşor, deoarece chiuveta din fontă era plină de vase. Şi îi era recunoscătoare lui Conal O'Neil pentru ospitalitate, oricât de fără tragere de inimă şi de nepoliticos ar fi fost oferită.

Era vina ei că

nimerise pe altă insulă?

Era vina ei că se rătăcise în timpul furtunii, leşinase şi trebuise adusă în braţe în casa lui? Era vina ei că nu avea unde să se ducă în altă parte?

Ei bine, da. Dădu ochii peste cap şi se apucă să scoată vasele

din chiuvetă ca să o poată umple cu apă şi detergent pentru a le spăla. Da, teoretic, era vina ei. Ceea ce făcea ca totul să fie şi mai supărător.

Când avea să se întoarcă la New York, nu va mai avea serviciu. Iarăşi. Şi, iarăşi, avea să

fie obiectul compătimirii, uimirii şi buzelor strânse. Şi asta era tot vina ei. Familia ei se aştepta ca ea să dea greş acum – Lena cea aeriană şi împrăştiată.

Îşi dădu seama că şi mai rău era faptul, că ea însăşi se aştepta la acest lucru.

Problema era că nu se pricepea în mod deosebit la nimic. Nu avea nicio îndemânare, niciun talent şi nicio ambiţie. Nu era leneşă, deşi Margaret credea contrariul. Munca nu o speria. Afacerile, da.

Dar asta era o problemă de viitor, îşi

aminti ea spălând vasele şi aşteptând să fiarbă apa pentru ceai.

Problema actuală era Conal O'Neil şi găsirea unei modalităţi de a rezolva situaţia creată de ea.

O situaţie, se gândi ea punând vasele unele peste altele, ştergând

suprafeţele şi încălzind apa, care ar fi trebuit să fie fascinantă. O insulă măturată de furtună, un bărbat chipeş şi singuratic, o căsuţă plăcută, deşi rustică, izolată de lume.

Aceea era o adevărată aventură îşi spuse, înviorându-se. Avea să

găsească o cale de a se bucura de ea înainte să se termine totul.

Când se întoarse, Conal, văzu vechiul ceainic pus într-o învelitoare uzată şi decolorată. Ceştile şi farfurioarele erau aşezate pe masă, iar aceasta fusese curăţată

bine.

Chiuveta era goală, dulapurile străluceau, iar biscuiții de ciocolată pe care el îi ținea într-o cutie erau aranjați frumos pe o farfurie.

— Mi-era foame, spuse ea ronțăind unul. Sper că nu te superi.

— Nu.

Aproape că uitase cum era să-şi bea ceaiul într-o încăpere în care era ordine. Observă că şi accesul ei de furie trecuse. Părea să se simtă foarte bine în bucătăria lui, în cămaşa lui.

— Bun, spuse ea aşezându-se şi începând

să toarne ceaiul.

Singurul lucru la care se pricepea era conversaţia. Adesea i se spusese chiar că era prea bună la asta.

— Locuieşti singur aici?

— Da.

— Cu câinele.

— Hugh. A fost al

tatei. Tata a murit acum
câteva luni.

Ea nu spuse ca îi pare
rău, aşa cum ar fi făcut
mulţi – prea mulţi. Dar
ochii ei o spuseră şi asta
făcu să conteze mai
mult.

— E un loc foarte
frumos. Perfect. La asta
mă gândeam înainte să

leşin în grădina ta. Ai crescut aici?

— Da.

— Eu am crescut la New York, chiar în oraş. Într-un fel, nu mi s-a potrivit, zise, privindu-l pe deasupra, ceştii. Ţie ţi se potriveşte locul ăsta. E minunat să găseşti locul care ţi se

potrivește. Toți cei din
familia mea și-au găsit
locul, în afară de mine.
Părinții mei, Margaret și
James – frații mei.
Mama lor a murit când
Margaret avea
doisprezece ani, iar
James zece. Tatăl lor a
cunoscut-o pe mama cu
vreo doi ani mai târziu,

s-au căsătorit şi m-au avut pe mine.

— Şi tu eşti Cenuşăreasa?

— Nu, nu-i deloc ceva atât de romantic, zise ea, dar oftă gândindu-se cât de minunat ar fi fost. Doar neadaptată. Ei sunt toţi extrem de inteligenţi.

Fiecare din ei. Tatăl meu e medic chirurg. Mama e avocată. James e un chirurg plastic care se bucură de foarte mult succes, iar Margaret are propria ei afacere, „O aventură civilizată”.

— Cine ar putea să vrea o aventură civilizată?

— Da, zise Allena încântată şi lovi cu palma în masă. Exact la asta m-am gândit şi eu. Adică, dacă organizezi totul, cum mai e o aventură? Dar când i-am spus asta lui Margaret, mi-a ţinut un discurs de douăzeci de minute şi afacerea îi

merge foarte bine.

El observă că lumina începea deja să se modifice, deoarece norii se adunau din nou. Dar încă mai era suficient soare pentru a-i străluci în păr şi în ochi. Şi pentru a-l face să tânjească să pună mâna pe un creion.

Ştia exact ce ar fi făcut cu ea, exact cum ar fi fost.

Plănuind totul, îşi lăsă privirea să rătăcească asupra ei. Şi aproape că tresări când îi văzu pandantivul. Uitase de el.

— De unde ai asta?

Ea îi văzuse privirea

albastră lunecând în jos, simţise un fior de răspuns şi, acum altul de uşurare pentru că – aşa spera – pandantivul era cel care îl interesa.

— Ăsta? E cauza problemei mele.

Vrusese să facă o glumă, dar el o privi din nou şi flăcările din

ochii lui aproape că o arseră.

— De unde-l ai?

Deşi asprimea din glasul lui o uimi, ea ridică din umeri.

— Era o prăvălioară pe faleză cu o mulţime de mărunţişuri în vitrină. Nişte lucruri minunate. Magice.

— Magice.

— Spiriduşi şi dragoni, cărţi şi bijuterii cu nişte forme superbe şi fascinante. Un talmeş-balmeş, dar unul ingenios. Am vrut să intru doar pentru câteva minute. Aveam timp până la ora la care trebuia să ne întâlnim la

feribot. Dar bătrâna
dinăuntru mi-a arătat
asta şi nu ştiu cum, dar,
cât am vorbit, timpul a
zburat. De asemenea,
nici n-am vrut să-l
cumpăr. Dar fac o
mulţime de lucruri pe
care nu vreau să le fac.

— Nu ştii ce e?

— Nu, zise ea

strângându-l în mână şi simţind brusc acea vibraţie surdă care nu putea să existe acolo.

Clipi când ceva încercă să apară la marginea câmpului ei vizual.

— Pare vechi dar nu poate să fie prea vechi, nu într-atât încât să aibă

o valoare mare, pentru
că n-a costat decât zece
lire.

— Fiecare om are o
altă noţiune a valorii,
spuse el întinzând
mâna.

Era irezistibil. Cu
privirea constantă, îi
acoperi mâna care ţinea
pandantivul.

Ea simţi şocul, ca şi cum s-ar fi curentat. Aerul păru să capete culoarea albăstruie a fulgerului.

Deodată, se ridică, dându-şi capul pe spate pentru a-l privi în ochi în continuare, iar el se ridică de la masă cu suficientă violenţă încât

să-şi împingă scaunul departe.

Aceeaşi violenţă îl stăpâni şi când îi strivi buzele cu ale sale.

Nevoia, atât de strălucitoare, atât de puternică, atât de potrivită, o străbătu chiar în clipa în care o rafală de vânt pătrunse

prin fereastra din spatele ei. Îşi înfipse mâna în părul lui şi îşi înălţă trupul spre al lui.

Şi se potrivi.

Bătăile puternice ale inimii erau asemeni unui cântec, fiecare notă, un fior. Acolo, cu el, era suficient, chiar dacă lumea se năruia în

jurul, lor.

El nu se putea opri.

Gustul ei era ca cel al apei, rece şi limpede, după o viaţă întreagă de sete. Buzunare goale, pe care nu ştia că le posedă în fiinţa lui, se umplură, dând pe dinafară. Sângele îi pulsa fierbinte, trupul îi era

vlăguit de atâta dorinţă.

Îi apucă poalele cămăşii în pumni, pregătindu-se să o sfâşie.

Apoi, dădură drumul pandantivului pe care îl ţineau între ei, ca să se atingă reciproc. Brusc, el tresări ca şi cum ar fi primit o lovitură.

— Nu asta vreau, spuse el apucând-o de umeri de parcă ar fi avut intenția s-o scuture, dar o ținu doar.

Ea părea amețită. Vrăjită.

— N-o să accept asta.

— Vrei să-mi dai drumu-l? întrebă ea cu o voce scăzută, dar care

nu tremură.

Când el îi dădu drumul, ea se dădu înapoi şi răsuflă uşurată. Nu avea niciun sens să fie laşă, îşi spuse.

— Nu am decât două lucruri de ales, zise ea apoi. Să mă fi lovit la cap când am căzut şi să am o contuzie. Sau pur

şi simplu să mă fi îndrăgostit de tine. Cred că prefer varianta contuziei şi, îmi închipui că şi tu la fel.

— Nu te-ai lovit la cap, spuse el vârându-şi mâinile în buzunare şi îndepărtându-se de ea.

Deodată, camera devenise prea mică.

— Iar oamenii în general nu se îndrăgostesc într-o clipă, dintr-un sărut.

— Cei raţionali, nu. Eu nu sunt raţională. Poţi să întrebi pe cine vrei.

Dar, dacă exista vreun moment când ar fi trebuit să încerce să

fie, acela era.

— Cred că ar trebui să mă îmbrac, să mă duc să mă plimb puțin, să-mi limpezesc mintea.

— Se apropie o altă furtună.

Allena îşi luă hainele de pe paravan.

— Mie-mi spui? mormăi ea şi se duse în

dormitor.

CAPITOLUL 4

Conal nu era în casă când ea apăru din nou, dar Hugh stătea lângă foc, ca şi cum ar fi aşteptat-o. Se ridică în clipa în care ea intră în încăpere şi porni repede spre uşă, întorcând capul, aşa încât privirile

li se întâlniră.

— Vrei să mergi la plimbare? Şi eu la fel.

Era păcat de grădini, îşi zise ea oprindu-se între ele. I-ar fi plăcut să se apuce să smulgă buruienile, să rupă florile veştejite. O oră de muncă plăcută, se gândi ea, poate două, dar, în

loc să pară sălbatice şi neglijate, ar fi părut numai sălbatice. Exact ce trebuia acolo.

Nu era treaba ei, îşi spuse, nu era casa ei, nu era locul ei. Aruncă o privire spre corpul de clădire de lângă casă. Probabil că el era acolo făcând… ce naiba făcea

de obicei. Şi o făcea furios, îşi închipui.

De ce era, oare, atâta furie în el?

Nu era problema ei, nu era treaba ei, nu era bărbatul ei.

Deşi, pentru o clipă, când mâinile şi gurile lor se împreunaseră, păruse să fie.

„Nu vreau asta. Nu te vreau.”

Fusese foarte limpede. Şi ea se săturase să tot nimerească în locuri unde nu era dorită.

Vântul bătea cu putere dinspre mare, aducând nori negri spre insulă. Începând să

meargă, văzu cum albastrul palid şi aducător de speranţă, era mistuit treptat şi inevitabil.

Conal avusese dreptate. Venea furtuna.

Dacă mergea de-a lungul ţărmului, nu avea ce să i se întâmple. Nu avea să urce dealuri,

deşi ar fi vrut. Avea să urmeze doar linia ţărmului şi să se bucure privind valurile cum se spărgeau de stânci.

Hugh părea mulţumit să meargă pe lângă ea. Aproape ca un paznic, îşi spuse.

Opt kilometri, până în satul cel mai

apropiat, îşi aminti. Nu era prea mult. Putea să aştepte până când se mai ameliora vremea şi să plece pe jos, dacă el nu voia să o ducă. Văzuse o camionetă parcată între casă şi cealaltă clădire, un vehicul elegant şi modern, anacronic, dar

practic.

De ce o sărutase aşa?

Nu, nu era bine. Nu
o făcuse cu bună ştiinţă.
Pur şi simplu, li se
întâmplase amândurora.
Avusese un vuiet în
cap, în sânge, cum nu
mai simţise niciodată.
Mai mult decât pasiune,
îşi spuse ea acum, mai

mult decât dorinţă fizică. Era un fel de recunoaştere disperată.

„Iată-te. În sfârşit!”

Bineînţeles că era ridicol, dar altfel nu avea cum să explice ceea ce prinsese viaţă, în fiinţa ei. Şi ceea ce izvorâse din acel prim val fierbinte părea a fi

iubire.

Nu puteai să iubeşti ce nu cunoşteai. Nu puteai să iubeşti când nu exista o înţelegere, o viaţă, un trecut comun. Mintea ei îi spuse toate acele lucruri raţionale. Iar inima râdea de ele.

Nu conta. Putea să fie nedumerită, supărată,

chiar dispusă să accepte. Dar nu conta atunci când el nu o voia pe ea sau ceea ce prinsese viaţă între ei.

Se opri, lăsă vântul să-şi fluture aripile puternice deasupra ei şi stropii de apă s-o acopere. Deasupra capului, un pescăruş la

fel de alb ca luna, scoase un ţipăt triumfător şi zbură iute purtat de vânt.

Ah, cât îl invidia pentru libertatea aceea, deoarece purta în inimă dorinţa de a zbura. De a se lăsa purtată de vânt. Şi să ştie că, atunci când ateriza undeva, avea să

fie locul ei, timpul ei, triumful ei.

„Dar trebuie să trăieşti în prezent, nu-i aşa, Lena?” îi murmură brusc în ureche vocea răbdătoare şi nedumerită a mamei ei. „Trebuie să fii atentă. Nu poţi să te laşi în voia sorţii, trebuie să faci

ceva cu viaţa ta. Ar fi timpul să te concentrezi asupra unei cariere, să-ţi canalizezi energia spre ceva.”

Şi, dincolo de vocea aceea, nerostite, erau cuvintele „Mă dezamăgeşti.”

— Ştiu. Îmi pare rău. E groaznic. Aş vrea tare

mult să-ți pot spune ce groaznic e să știu că sunt singura ta dezamăgire.

Avea să se descurce mai bine, își promise Allena. Avea să o convingă pe Margaret să-i mai acorde o șansă. Cu orice preț. Apoi avea să facă un efort mai

mare, să fie mai atentă, mai responsabilă, mai practică.

Mai nefericită.

Câinele îşi mângâie capul de piciorul ei, gest care o linişti şi întorcând spatele apei, ea îşi continuă drumul.

Ieşise ca să-şi limpezească gândurile,

îşi aminti ea, nu să le înmulţească. Cu siguranţă, nu putea să existe un loc mai perfect pentru liniştirea inimii şi a minţii. Sub acel cer ameninţător, dealurile străluceau şi stâncile înfricoşătoare sclipeau. Florile sălbatice, puncte şi pete de culoare, erau

presărate prin verde şi gri şi ea văzu o pată mai mare şi purpurie, care era iarbă-neagră.

Ar fi vrut să le adune, să-şi umple braţele cu ele, să-şi cufunde faţa în mirosul lor. Încântată de idee, se întoarse şi se căţără pe pietre, unde iarba

creştea rară, apoi mai sus, spre tufele mai dese, până când mireasma ei acoperi chiar şi parfumul primitiv al mării.

Îşi umplu braţele, dar voia şi mai mult. Râzând, porni repede pe o potecă îngustă. Deodată, se opri brusc.

Uluită, clătină din cap. Auzi un zumzet straniu. Dădu să înainteze, dar nu putu. Pur şi simplu, nu putu. Era ca şi cum un perete de sticlă ar fi apărut brusc între ea şi următoarea pantă de flori şi stânci.

— Dumnezeule, ce e asta?

Ridică o mână, tremurătoare, făcând florile să-i cadă din braţe şi apoi să fie luate de vânt. Nu simţi nicio barieră, ci doar un fel de căldură când apăsă aerul cu mâna. Şi, oricât ar fi încercat, nu putea să treacă mai departe.

Un fulger brăzdă

cerul deodată şi fu urmat de un tunet. Prin acesta, ea îşi auzi numele. Se uită în jos spre plajă, aproape aşteptându-se să vadă dragoni şi vrăjitori. Dar nu era decât Conal, care stătea cu picioarele depărtate, cu părul în vânt şi cu ochii plini de

furie.

— Coboară de-acolo. Nu trebuie să te cațeri pe stânci când vine furtuna.

Ce privelişte oferea. Venise după ea dintr-un sentiment de responsabilitate, aşa îi plăcea lui să gândească. Fusese stupefiat când o

văzuse urcând pe potecă printre stânci în lumina aceea stranie, cu părul fluturând şi cu braţele încărcate de flori. Aproape că voia să urce după ea, să o îmbrăţişeze cu flori cu tot şi să-i strivească din nou gura cu a sa în timp ce vântul sufla sălbatic

peste ei.

Pentru că voia, aproape că-i simțea gustul, vocea îi fu tăioasă când ea coborî pe plajă.

— N-ai minte de te-ai apucat să culegi flori pe vremea asta?

— Se pare că nu. Vrei să te duci acolo?

— Poftim?

— Fă-mi plăcerea şi mergi pe plajă încă vreun metru jumate.

— Poate chiar ţi-ai pierdut minţile, zise el şi dădu s-o apuce de mână şi s-o tragă, dar ea făcu un pas într-o parte.

— Te rog. Nu durează decât un minut.

El scoase o înjurătură printre dinți, după care merse un pas, doi, trei. Când se opri brusc, Allena închise ochii și se cutremură.

— Nu poți, nu? Nu poți să mergi mai departe. Nici eu n-am putut.

Deschise ochii din

nou şi îi întâlni pe ai lui plini de furie când se întoarse.

— Ce înseamnă asta?

— Că ne descurcăm. Hai să ne întoarcem. N-am chef să mă ude ploaia de două ori în aceeaşi zi.

El nu spuse nimic la întoarcere şi nici ea nu îl

îmboldi. Primele picături mari de ploaie căzură când ei ajunseră la uşă.

— Ai în ce să pui astea? îl întrebă ea. Au nevoie de apă şi aş vrea să am mâinile ocupate, în timp ce tu o să-mi explici unele lucruri.

El ridică din umeri,

făcu un gest vag spre bucătărie şi apoi se duse să mai pună cărbuni pe foc.

Ploua torenţial. Vuietul vântului semăna cu un urlet, iar ea se apucă să adune vase, sticle şi boluri. Văzând că el privea flăcările tăcut, încălzi

ceaiul.

El o privi, când îl turnă în ceşti, după care se duse la bucătărie şi aduse o sticlă de whisky. Îşi puse puţin în ceai şi ridică dintr-o sprânceană întrebător, ţinând sticla deasupra ceştii ei.

— Ei bine, de ce nu?

Dar, după ce el îi puse whisky în ceai, ea luă florile şi se apucă să le pună în apă.

— Ce e cu locul ăsta? Cine eşti?

— Asta ţi-am spus deja.

— Mi-ai spus un nume.

Acea îndeletnicire

casnică o mai liniştea şi ştiuse că asta avea să se întâmple. Când îşi ridică privirea din nou, aceasta era directă şi răbdătoare.

— Nu la asta m-am referit.

El o privi şi apoi încuviinţă. Indiferent dacă avea să facă faţă

sau nu, merita să ştie.

— Ştii la ce distanţă în largul mării te afli?

— O milă, două?

— Mai mult de zece.

— Zece? Dar n-am făcut mai mult de douăzeci de minute – şi pe timp de furtună.

— Insula Dolman se află la mai mult de zece

mile distanţă de coasta de sud-vest a Irlandei. Ne aflăm la îmbinarea Oceanului Atlantic cu Mările Celtice. Uni spun că zânele vin aici şi stau la soare pe stânci sub formă omenească. Şi că ies din ascunzişurile lor din adâncul munţilor ca să

danseze sub clar de lună.

Allena vârî firele mai scurte într-o sticlă mai mică.

— Şi tu spui asta?

— Unii spun, continuă el fără să-i răspundă, că străbunica mea şi-a părăsit palatul din munte şi i s-a dăruit

străbunicului meu în noaptea solstițiului de vară când stăteau lângă pietrele dansului de pe stânci. Acum o sută de ani. La fel, cum, cu alți o sută de ani în urmă, un alt bărbat cu sângele meu a stat cu femeia lui în același loc și s-au făgăduit unul altuia. Și

cu un secol înainte, la fel, şi de fiecare dată în aceeaşi noapte, în acelaşi loc, când se arată steaua.

Ea atinse pandantivul.

— Steaua asta?

— Aşa se spune.

— Şi, cum peste două zile este solstiţiul, e rândul tău?

— Dacă aş crede că străbunica mea a fost altceva decât o femeie simplă, că am sânge de spiriduş în vene şi că aş putea să fiu influenţat ca să mă dăruiesc unei femei din cauza felului în care o stea străluceşte printre pietre, nu m-aş afla aici.

— Înțeleg, spuse ea încuviințând și ducând unul din vase în sufragerie pentru a-l pune pe masă. Așadar, te afli aici ca să dovedești că toate lucrurile pe care tocmai mi le-ai spus sunt niște prostii.

— Poți să crezi

altceva?

Ea habar n-avea ce credea, dar avea senzaţia că putea să creadă foarte, foarte multe.

— De ce n-am putut să plec de-aici, Conal? Tu de ce n-ai putut?

Lăsă întrebarea suspendată în aer şi se

întoarse la bucătărie. Sorbi puţin ceai, simţind valul de căldură al whiskeyului inundând-o, după care începu să selecteze celelalte aranjamente, aşezându-le unde avea chef.

— Trebuie să-ţi fi fost greu să auzi povestea

asta din copilărie şi toată lumea să se aştepte s-o accepţi.

— Tu poţi s-o accepţi? o întrebă el. Poţi să ignori tot ce-ai învăţat şi ce-ţi spune raţiunea şi să accepţi că trebuie să fii a mea pentru că aşa spune o legendă?

— Aş fi spus nu, zise ea aşezând sticlele cu flori pe poliţa îngustă a căminului, deasupra focului care ardea încet. Aş fi fost intrigată, amuzată, poate chiar puţin fascinată de idee. Pe urma aş fi râs. Aş fi făcut astea, spuse ea întorcându-se să-l

privească, înainte să te sărut şi să simt ce am simţit în mine şi în tine.

— Dorinţa e un lucru foarte uşor.

— Aşa e, şi dacă ar fi fost numai asta, nu ne-am fi oprit. Dacă asta ar fi fost tot, tu n-ai fi furios acum şi pe tine şi pe mine

— Eşti îngrozitor de calmă în privinţa acestor lucruri.

— Ştiu, spuse ea zâmbind, pentru că nu putea să se abţină. Nu-i aşa că e ciudat? Dar sunt o fiinţă ciudată. Toată lumea spune asta. Lena, rătuşca ieşită din apă, fata care bâjbâie şi nu e

niciodată la locul potrivit. Dar aici nu mă simt nici ciudată, nici nelalocul meu. Aşa că mi-e mai uşor să fiu calmă.

Şi nici nu arăta nelalocul ei aşa cum umbla prin casă şi aranja florile, îşi spuse el.

— Nu cred în magie.

— Iar eu am căutat-o toată viaţa, spuse ea luând un fir de iarbă-neagră şi i-l întinse. Îţi promit ceva.

— Nu-mi datorezi nicio promisiune. Nu-mi datorezi nimic.

— Fără nicio obligaţie. Nu te voi ţine

cu legende sau magie. Când o să pot pleca, dacă asta vrei, o să plec.

— De ce?

— M-am îndrăgostit de tine şi dragoste cu sila nu se poate.

Ruşinat, el luă floarea şi i-o strecură în păr.

— Allena, e nevoie de nişte ochi limpezi ca

să vezi cu atâta uşurinţă ce e în inimă. Eu nu-i am. O să-ţi fac rău, zise el mângâindu-i obrazul uşor. Şi prefer să n-o fac.

— Sunt destul de încăpăţânată. N-am mai fost îndrăgostită niciodată, Conal, şi s-ar putea să nu mă pricep

deloc. Dar, în clipa asta, îmi convine şi mi-e de-ajuns.

El refuză să creadă că ceva putea fi atât de simplu.

— Mă simt atras de tine. Aş vrea să te ating, să te simt sub mine. Dacă asta e tot, s-ar putea să nu fie suficient

pentru tine sau chiar şi pentru mine, în final. Aşa că e mai bine să păstrăm distanţa.

Se duse şi îşi luă impermeabilul din cui.

— Simt nevoia să lucrez, zise el şi ieşi în ploaie.

Ar fi fost mai mult decât avusese vreodată,

îşi dădu seama ea, şi ştia că, dacă era nevoie, ar fi putut face în aşa fel încât să fie de-ajuns.

♥ ♥ ♥

Furtuna era pe sfârșite când se întoarse el. Seara se lăsă, plăcută şi ceţoasă. Primul lucru pe care îl sesiză de cum

intră în casă fu aroma. Ceva cald şi delicios care îi aminti stomacului său că era gol.

Apoi observă schimbările mărunte, din sufragerie. Câteva modificări subtile: o masă mutată din loc, pernele aranjate. N-ar fi

observat praful, dar remarcă absența acestuia, ca și mirosul vag de soluție de lustruit.

Ea întreținuse focul, și lumina, combinată cu cea a lumânărilor pe care le găsise și le aprinsese, era foarte plăcută. Dăduse drumul

şi la muzică, şi fredona uşor în timp ce trebăluia prin bucătărie.

Agăţând impermeabilul la loc în cui, simţi cum tensiunea care îl stăpânise tot timpul cât lucrase, îi alunecă de pe umeri.

— Am făcut puţină supă, strigă ea. Am găsit

nişte legume pe aici. Nu prea aveai cine ştie ce, aşa că m-am limitat la lucrurile de bază.

— Miroase excelent. Îţi mulţumesc.

— Trebuie să mai şi mâncăm, nu?

— N-ai fi spus asta cu atâta uşurinţă dacă aş fi gătit eu.

Ea pusese masa deja, făcând ca farfuriile care nu erau dintr-un serviciu, să arate plăcut, nu neglijent. Şi acolo erau lumânări iar una din sticlele de vin pe care el le adusese de la Dublin era lăsată să respire pe dulap.

Ea făcea biscuiţi.

— Allena, nu trebuia să te deranjezi atât.

— Ah, îmi place să-mi fac de lucru. Gătitul e un fel de hobby, zise ea turnându-i vin. De fapt, am urmat cursuri. Am urmat o mulţime de cursuri. De data asta, m-am gândit că poate aveam să fiu bucătar-şef

sau să deschid propriul meu restaurant.

— Şi?

— Ca să conduci un restaurant este nevoie de mai mult decât doar de gătit. Nu mă pricep deloc la afaceri. Cât despre ideea cu bucătarul, mi-am dat seama că trebuie să

gătești cam aceleași mâncăruri în fiecare seară și la comandă, conform meniului, înțelegi? Astfel că a devenit unul dintre numeroasele mele hobby-uri, spuse ea vârând biscuiții în cuptor. Dar, cel puțin, ăsta e practic. Bine,

adăugă ea ştergându-se pe un prosop pe care îl vârâse la brâu. Sper că ţi-e foame.

El îi aruncă un zâmbet care făcu să-i tresalte inima în piept.

— Sunt aproape mort de foame.

— Foarte bine, spuse ea punând pe masă

farfuria cu brânză şi măsline pe care o pregătise. Atunci n-o să critici.

Când el ar fi pus supa direct din oală, ea o turnase într-un castron alb, gros. Găsise vasul de sticlă în care mama lui punea untul, vas pe care el nu-l mai

văzuse de ani de zile. Biscuiţii fuseseră aranjaţi într-un coş în interiorul căruia strălucea un şervet cu pătratele albastre şi albe.

Când ea dădu să pună supa în farfurii, el îi acoperi mâna cu a sa.

— O fac eu. Stai jos.

Numai aromele erau

de-ajuns pentru a-l face să plângă de recunoştinţă. Prima dată când gustă supa cu bucăţi groase de legume închise ochii de plăcere. Când îi deschise din nou, văzu că ea îl privea cu încântare şi amuzament.

— Îmi place hobby-

ul tău, îi spuse el. Sper că ţi-l vei satisface în voie cât o să stai aici.

Ea luă un biscuit şi îl studie. Era atât de plăcut să-l vadă zâmbind.

— Eşti foarte generos.

— Trăiesc de câteva luni de pe urma slabelor mele talente, spuse el

privind-o în ochi. M-ai făcut să-mi dau seama ce am pierdut. Sunt un om capricios, Allena.

— Adevărat? spuse ea cu o voce atât de blândă, încât lui aproape că-i scăpă insulta.

Dar nu îi scăpă.

Râse, clătină din cap

şi mai luă o lingură de supă.

— Am impresia că n-or să fie două zile liniştite.

CAPITOLUL 5

El dormi în birou. Păru cea mai înțeleaptă soluție.

O dorea și aceea era o problemă. Nu avea nicio îndoială că ar fi împărțit patul cu el, că și-ar fi împărțit propria ființă cu el. Oricât ar fi

preferat acest lucru în locul patului rece şi îngust din biroul său înghesuit, nu i se părea drept să profite de ideile ei romantice.

Îşi închipuia că era îndrăgostită de el.

Era uluitor că o femeie putea să ia o asemenea hotărâre şi s-o

afirme aşa, într-o clipă. Dar Allena Kennedy nu semăna cu niciuna dintre femeile care se perindaseră prin viaţa lui. Era complicată, îşi spuse el. Ar fi fost simplu să se gândească la ea ca la o femeie prostuţă. Aşa părea la o primă vedere neatentă.

Dar Conal nu arunca priviri neatente. Ea era alcătuită din mai multe straturi – gânditoare, efervescente, pasionale şi înţelegătoare. Ciudat, nu, că ea nu părea să le recunoască în propria-i persoană?

Inconştienţa mai adăuga un strat:

dulceaţa.

Absent, cu ochii încă obosiţi după o noapte agitată, începu să deseneze. Allena Kennedy din New York City, oaia neagră în ceea ce părea a fi o familie de conformişti. Femeia care nu se descoperise încă şi, totuşi, părea perfect

mulţumită în locul unde nimerise. O femeie modernă, desigur, dar care încă mai accepta poveşti despre magie.

Nu, făcea mai mult decât să le accepte, se gândi el acum. Era de acord cu ele. De parcă nu făcuse altceva tot

timpul decât să aştepte să i se spună încotro mergea.

El nu voia să facă acest lucru, refuza să o facă. Toată viaţa i se spusese că ziua aceea avea să vină. Nu putea să cedeze cu pasivitate, să renunţe la propria-i voinţă. Venise acolo în

perioada aceea ca să o dovedească.

Şi aproape că auzea ursitoarele chicotind.

Încruntându-se, studie ceea ce desenase. Era Allenacu ochii ei prelungi şi oasele ascuţite, cu părul ei scurt care se potrivea cu faţa colţuroasă şi gâtul

subțire. Iar la spate, îi desenase vag o pereche de aripi.

Și acestea i se potriveau. Îl enerva teribil.

Azvârli caietul cât colo. Avea de lucru și avea să se apuce imediat după ce bea un ceai.

Vântul încă mai

bătea. Razele soarelui de dimineaţă străpungeau norii pentru a dansa pe apă. Singurul tunet care se mai auzea acum era cel al valurilor care se spărgeau de ţărm.

Îi plăcea foarte mult să privească acest lucru, marea schimbătoare şi capricioasă. Anii pe care

îi petrecuse la Dublin nu putuseră să-i satisfacă acea unică nevoie de apă, de cer şi de pământ aspru şi simplu care era al lui.

Oricât de des ar fi plecat, oriunde s-ar fi dus, era atras mereu înapoi. Căci acolo îi erau inima şi sufletul.

Întorcându-şi privirea, o văzu pe ea.

Stătea în genunchi în grădină, în mijlocul puzderiei de flori, iar soarele potolit de dimineaţă îi strălucea în păr. Faţa îi era întoarsă, dar el i-o putea vedea cu ochii minţii. Trebuia să aibă acea expresie pe

jumătate visătoare şi mulţumită în timp ce smulgea buruienile pe care el le ignorase.

Deja, florile păreau vesele, ca şi cum s-ar fi bucurat de acea atenţie după ce fuseseră neglijate săptămâni întregi.

Pe coş ieşea fum şi o

măturătură era proptită de zidul din față. Ea găsise un coș cine știe unde pentru a arunca buruienile în el.

Era desculță.

Căldura se furișă în el înainte să o poată împiedica și îi murmură „bun venit” la ureche.

— Nu e nevoie să

faci asta.

Ea ridică privirea când îi auzi vocea şi era într-adevăr fericită.

— Ele au nevoie. În plus, iubesc florile. Am o mulţime de ghivece prin apartament, dar aici e mult mai bine. Niciodată n-am văzut flori de gura-leului atât

de mari, spuse ea plimbându-şi degetul peste florile galbene. Întotdeauna mă fac să mă gândesc la Alice.

— Alice?

— În Ţara Minunilor. Am făcut ceaiul deja, spuse ea ridicându-se, după care se strâmbă când văzu

pământul de pe genunchii pantalonilor. Cred că ar fi trebuit să fiu mai atentă. N-am o garderobă întreaga aici de unde să aleg. Bun. Cum îți plac ouăle?

El dădu să-i spună că nu era obligată să-i pregătească micul dejun, dar își aminti cât

de delicioasă fusese supa cu o seară în urmă.

— Prăjite, dacă nu e prea mare deranjul.

— Nu-i niciun deranj şi măcar atâta lucru pot să fac şi eu după ce te-am gonit din propriul tău pat, spuse ea ducându-se la uşă şi se întoarse, privindu-l cu

ochi plini de elocinţă şi răbdare. Ai fi putut să rămâi.

— Ştiu.

Ea îi mai susţinu privirea o clipă, după care încuviinţă.

— Aveai puţină costiţă în congelator. Am scos-o de aseară ca să se dezgheţe. Ah, şi

duşul picura. Avea nevoie doar de o garnitură nouă.

El se opri în prag, aducându-şi aminte, lucru pe care nu-l mai făcuse de ani de zile, să se şteargă pe picioare.

— Ai reparat duşul?

— Păi, picura, spuse ea intrând în bucătărie.

Probabil că vrei să te speli. Până atunci, o să pregătesc micul dejun.

El își scărpină ceafa.

— Îți mulțumesc.

Îi aruncă o privire piezișă.

— Și eu.

Când el se duse în dormitor, ea făcu câțiva pași de dans,

înconjurându-se cu brațele. Ah, cât de mult îi plăcea locul acela. Era o carte de povești și ea trăia chiar în paginile acesteia.

În dimineața aceea, se trezise crezând pe jumătate că totul fusese un vis. Dar apoi deschisese ochii în

lumina lăptoasă a zorilor şi simţise mirosul vag al fumului de la focul care se stingea şi pe cel al florilor pe care le aşezase lângă pat.

Era un vis. Cel mai minunat şi mai real vis pe care îl avusese vreodată. Şi avea să-l

păstreze.

El nu îl voia, nu o voia. Dar asta se putea schimba. Mai erau două zile în care putea să-şi deschidă inima. Cum putea a lui să rămână închisă, când a ei era atât de plină? Dragostea nu era deloc aşa cum se aşteptase.

Era mult mai minunată!

Avea nevoie de speranță, de credință, că într-una din zilele care îi mai rămăseseră, el avea să se trezească simțind ceea ce simțea ea.

Descoperi că dragostea era atât de

imensă încât umplea de strălucire fiecare colţişor al fiinţei. Nu era loc pentru umbre, pentru îndoieli.

Era îndrăgostită de acest om, de acest loc, d e *presimţirea a ceva minunat*. Nu era doar ceva de moment, deşi exista şi acel fior. Dar,

pe lângă asta, era o senzaţie de confort, de relaxare, de cunoaştere. Asta voia de la el.

Pentru prima oară în viaţă nu avea să dea greş, îşi promise ea. Nu avea să piardă.

Închizând ochii, atinse steaua care îi atârna între sâni.

— O să fac să se întâmple, şopti ea şi, oftând fericită, se apucă să pregătească micul dejun.

♥ ♥ ♥

El nu ştia ce să înţeleagă. N-ar fi putut să spună în ce hal fusese baia înainte, dar era

convins că nu strălucise. Nu ştia dacă fuseseră prosoape curate sau nu ultima oară când fusese înăuntru. Dar credea că nu. Şi nu existase nici sticla cu flori pe pervaz.

Duşul picura, asta îşi amintea. Avusese de gând să se ocupe de el.

Desigur că era mult

mai plăcut să facă duş şi să se bărbierească într-o încăpere unde porţelanul strălucea şi aerul mirosea vag a lămâie şi flori.

Datorită acestui lucru, şterse vinovat în urma lui şi puse prosopul la uscat, în loc să-l arunce, pe jos.

Şi în dormitor se simţea mâna ei. Patul era făcut cu grijă, pernele erau înfoiate. Deschisese ferestrele larg pentru a lăsa să pătrundă înăuntru soarele şi aerul curat. Îl făcu să realizeze că trăise prea multă vreme înconjurat de praf şi

întuneric.

Ieşi. Ea cânta îr bucătărie. Avea o voce plăcută. Iar aromele care îi gâdilau nările erau cele ale copilăriei. De pâine care se prăjea şi de costiţă friptă.

Se auzea un zgomot, pe care el îl recunoscu a fi al maşinii de spălat.

Nu putu decât să clatine din cap.

— Când te-ai trezit? o întrebă el.

— În zori, zise ea dându-i o cană de ceai peste masă. Era atât de superb, încât n-am mai putut să adorm. Mi-am tot făcut de lucru.

— Ai o plăcere rară

pentru treaba asta.

— Tatăl meu o numeşte energie nervoasă. Ah, i-am dat drumul lui Hugh afară. A zbughit-o la uşă chiar în clipa în care m-am dat jos din pat, aşa că mi-am închipuit că ăsta trebuie să-i fie programul.

— Îi place să alerge dimineaţa. Îşi face şi el de lucru, bănuiesc.

Ea râse şi luă ouăle din tigaie punându-le pe farfurie.

— E o companie excelentă. M-am simţit în deplină siguranţă cu el ghemuit la picioarele patului noaptea trecută.

— M-a părăsit pentru un chip frumos, spuse el aşezându-se, după care o apucă de mână. Farfuria ta unde e?

— Am mâncat ceva mai devreme. O să te las să stai liniştit. Tatei nu-i place să se trăncănească la micul dejun. Mă duc să întind rufele.

— Eu nu sunt tatăl tău. Vrei să stai jos? Te rog, zise el şi aşteptă până când ea se aşează şi, pentru prima oară, observă că era cam nervoasă, după felul cum îşi împletea degetele. Oare despre ce era vorba?

— Crezi că mă aşept

să ai grijă de mine în felul ăsta, Allena? Să găteşti, să mă serveşti la masă, să faci curăţenie?

— Nu, bineînţeles, spuse ea şi vioiciunea îi dispăruse din glas şi din ochi. Am exagerat. Întotdeauna fac asta. Nu m-am gândit.

— Nu asta am vrut să

spun. Deloc, zise el privind-o pătrunzător şi văzu cum umerii şi întregul corp i se încordară. Ce faci? Aştepţi o predică?

Clătinând din cap, el începu să mănânce.

— Au făcut tot ce le-a stat în putinţă să te sufoce, nu? De ce or

vrea oamenii atât de mult să-i modeleze pe ceilalţi după felul lor de a fi şi de a gândi? Vreau să spun doar că nu eşti obligată să-mi găteşti şi să-mi faci curăţenie în baie. Cât stai aici, ar trebui să faci ce ai chef.

— Cred că asta am făcut.

— Bine. N-o să auzi niciun fel de nemulţumire din partea mea. Nu ştiu ce-ai făcut cu ouăle astea de sunt atât de bune.

Ea se relaxă din nou.

— Cimbru şi mărar din grădina ta neglijată. Dacă aş avea o casă, aş planta verdeţuri şi flori,

spuse ea şi, lăsându-se furată de imaginaţie, îşi propti bărbia în pumn. Aş pune pietre pe care să calci şi o băncuţă pe care să poţi sta să admiri priveliştea. Ar fi mai bine dacă aş avea o apă în apropiere ca să-i aud ritmul, ca azi-noapte. Ca nişte bătăi de inimă

înteţite.

Clipi de câteva ori ca să alunge imaginea şi îl văzu privind-o fix.

— Ce e? Ah, am luat-o razna din nou, zise ea dând să se ridice, dar el îi luă mâna iarăşi.

— Vino cu mine.

Se ridică şi o trase după el.

— Vasele…

— Pot să aştepte. Asta nu poate.

Începuse deja în dimineaţa aceea cu desenul. În mintea lui, totul era terminat şi avea o energie teribilă, astfel încât ieşi repede din casă, îndreptându-se spre atelier.

Ea trebui să alerge ca
să țină pasul.

— Mai încet, Conal
Nu fug nicăieri.

Ignorând-o, el
deschise uşa şi o trase
înăuntru după el.

— Stai lângă
fereastră.

Dar ea deja se plimba
prin încăpere, făcând

ochii mari de încântare.

— Eşti artist. E minunat. Sculptezi.

Încăperea era aproape la fel de mare ca living-ul din casa principală. Şi mult mai aglomerată. O masă de lucru se afla în mijloc, plină de unelte şi blocuri de piatră, vase

de lut. Vreo şase caiete cu schiţe erau împrăştiate în jur. Rafturile şi mesele mai mici erau pline de mostre din munca lui. Creaturi mistice şi fermecate care dansau şi zburau.

O sirenă albastră stătea pe o stâncă şi îşi

peria părul. Un balaur alb sufla flăcări pe nări. Zâne cât degetul ei mare dansau în cerc. Un vrăjitor aproape cât ea de înalt ţinea braţele ridicate şi plângea.

— Toţi sunt atât de plini de viaţă.

Nu se putea abţine să nu atingă şi îşi plimbă

degetul pe părul ondulat al sirenei.

— Am mai văzut asta, murmură ea. Nu chiar asta, dar aceeaşi idee, în bronz. La o galerie din New York.

Îl privi atunci cum răsfoia nerăbdător un caiet de schiţe.

— Ţi-am văzut

lucrările la New York. Trebuie să fii celebru.

Răspunsul lui fu un mormăit.

— Am vrut să cumpăr sirena. Eram cu mama şi n-am putut s-o fac, pentru că mi-ar fi amintit că nu-mi pot permite să dau atâţia bani. M-am întors a

doua zi, pentru că nu puteam să mă gândesc la altceva, dar se vânduse deja.

— În dreptul geamului, să te întorci cu faţa la mine.

— Asta a fost acum doi ani şi de atunci m-am gândit la ea de multe ori. Nu-i aşa că e

uluitor că era a ta?

Mormăind o înjurătură, el se duse la ea şi o trase spre fereastră.

— Ţine capul ridicat, aşa. Stai aşa. Şi nu mai vorbi.

— Ai de gând să mă desenezi?

— Nu, vreau să

construiesc o barcă. Bineînțeles că te desenez. Acum taci pentru un afurisit de minut.

Ea închise gura, dar nu putu să facă nimic în privința zâmbetului care îi tremura pe buze. Și exact asta voia el. Acea umbră de umor,

de energie, de încântare personală.

Avea să facă un model din lut, se gândi apoi, după care avea să îl toarne în bronz. Ceva care strălucea auriu şi era cald la pipăit. Nu era făcută pentru piatră sau lemn. Făcu trei schiţe rapide ale feţei,

mişcând-o pentru a schimba unghiul. Apoi lăsă caietul jos.

— Îmi trebuie să văd liniile trupului tău. Formele tale. Dezbracă-te.

— Poftim?

— Trebuie să văd cum eşti formată, cum ai trupul. Iar hainele mă

încurcă.

— Vrei să-ţi pozez nud?

Cu un efort, el se desprinse de planurile sale şi o privi în ochi.

— Dacă ar fi fost vorba de sex, n-aş fi dormit pe patul ăla tare ca piatra azi-noapte. Ai cuvântul meu că n-o să

te ating. Dar trebuie să te văd.

— Dacă ar fi fost vorba de sex, n-aş fi fost atât de nervoasă. Bine, spuse ea şi închise ochii un minut, făcându-şi curaj. Sunt ca un castron cu fructe, bombăni ea pentru sine şi îşi descheie bluza.

Când şi-o scoase, împăturind-o şi punând-o de o parte, el ridică o sprânceană.

— Nu, eşti ca o femeie. Dacă aş vrea un castron cu fructe, aş lua unul.

CAPITOLUL 6

Era subțire și exact cum trebuia. Cu ochii îngustați și mintea concentrată, el deschise caietul la o foaie curată și se apucă să deseneze.

— Nu, ține capul sus, îi spuse el, ușor iritat pentru că ea trebuia să

fie atât de potrivită. Braţele în spate. Încă puţin. Palmele jos. Nu, nu eşti un pinguin, desfă degetele puţin. Ah.

Abia atunci observă roşeaţa uşoară care se întindea pe pielea ei, rigiditatea mişcărilor. Idiotule, îşi spuse el

înăbuşindu-şi un oftat. Bineînţeles că era nervoasă şi stânjenită. Iar el nu făcuse nimic pentru a o ajuta să se relaxeze.

Bănuia că se obişnuise prea mult cu modelele profesioniste, care se dezbrăcau fără să stea pe gânduri. Ei îi

plăcea să vorbească, aşa că avea s-o lase să vorbească.

— Povesteşte-mi despre cursurile alea ale tale.

— Poftim?

— Cursurile. Ai spus că ai urmat o mulţime de cursuri. Ce anume ai studiat?

Ea strânse din buze şi se abţinu să-şi încrucişeze braţele peste sâni.

— Credeam că n-am voie să vorbesc.

— Acum spun că ai.

Ea îi desluşi exasperarea din glas şi dădu ochii peste cap. Ce era să facă, să-i

ghicească gândurile?

— Pai, am luat lecţii de artă.

— Zău? Întoarce-te puţin spre dreapta. Şi ce ai învăţat din ele?

— Ca nu sunt o artistă, spuse ea zâmbind uşor. Mi s-a spus că am ochi pentru culori, forme şi estetică,

dar nu foarte mare talent în execuţie.

Da, era mai bine când vorbea. Faţa îi redevenea mobilă. Prindea viaţă din nou.

— Asta te-a descurajat?

— Nu tocmai. Mai desenez încă, din când în când, atunci când am

chef.

— Alt hobby?

— Ah, am o mulțime. Ca și muzica. Am luat lecții de muzică.

Ah, se relaxa. Expresia de căprioară prinsă în farurile mașinii îi dispăruse din ochi.

— Ce instrument?

— Flaut. Sunt destul de bună, dar n-o să ajung niciodată în cadrul Filarmonicii.

Ridică din umeri şi el se abţinu să-i spună să nu modifice linia.

— Am făcut şi un curs de programator de computere, care a fost

un eşec total. La fel ca majoritatea cursurilor legate de afaceri, ceea ce m-a făcut să renunţ la ideea de a deschide un mic magazin de obiecte de artă. Mă descurcam cu partea legată de artă, dar nu şi de cea legată de magazin.

Îşi aţinti privirea din

nou asupra sirenei. Dorea foarte mult acel lucru, nu doar obiectul în sine, ci talentul şi viziunea care îl crease.

— Stai pe vârfuri. Aşa, e minunat. Stai puţin. De ce nu-ţi iei un asociat?

— Pentru ce?

— Pentru magazin,

dacă asta vrei. Cineva care se pricepe la afaceri.

— În principal, pentru că am suficient simţ al afacerilor ca să ştiu că n-aş putea să-mi permit luxul să închiriez un spaţiu la New York, costurile de deschidere, zise ea şi

mişcă un umăr. Cheltuieli de întreţinere, echipament, depozitare. Presupun că este foarte stresant să conduci o afacere. Margaret spune asta întotdeauna.

Ah, îşi spuse el, inestimabila Margaret pe care hotărâse deja că

o detesta.

— Ce-ţi pasă ce spune ea? Nu, nu e bine aşa. Nu e tocmai ce trebuie. Întoarce-te. Ai un spate superb.

— Da? întrebă ea şi întoarse capul uimită ca să-l privească.

— Aşa! Stai aşa. Lasă bărbia în jos încă puţin,

pe umăr, şi uită-te la mine.

Asta voia. Nici urmă de timiditate. Sfiala era cu totul altceva. Se zărea o umbră în privirea ei, în înclinarea capului. Şi puţină înfumurare în uşoara unduire a buzelor.

„Allena zânelor”, îşi

spuse el dornic deja să lucreze în lut. Desprinse foile din caiet şi le prinse pe perete.

— O să fac ceva mai bun decât nişte schiţe. Relaxează-te puţin până pregătesc lutul, zise el şi trecând pe lângă ea, îi puse o mână pe umăr, absent.

Se opri.

— Dumnezeule, ţi-e
frig. De ce n-ai spus
nimic?

Ea se întoarse spre el,
o mişcare uşoară a
corpului.

— N-am remarcat.

— Nu m-am gândit
să am grijă să nu se
stingă focul, spuse el

trecându-şi mâna peste umărul ei şi plimbându-şi degetele peste omoplat, acolo unde îşi imaginase aripi. O să fac unul acum.

Chiar în timp ce vorbea, se aplecă spre ea, privind-o în ochi. Buzele ei se desfăcură şi el îi simţi răsuflarea

întretăiată.

Deodată, se trase înapoi, ca un om care se trezea brusc dintr-un vis. Ridică mâinile şi se depărtă de ea.

— Am spus că nu te ating. Îmi pare rău.

Valul de anticipare ce se înălţa în ea se sparse şi dispăru când el se

duse să aducă o pătură de pe pat.

— Aş vrea să nu-ţi pară.

El stătea de partea cealaltă a mesei, cu pătura în mână, şi se simţi ca un om care se îneacă. Acum nu mai era niciun pic de timiditate în ea, niciun

pic de sfială. Dar răbdarea era acolo, şi promisiunea.

— Nu vreau nevoia asta de tine. Înţelegi?

— Vrei să spun da, zise ea dându-şi seama că se dezgolea acum, mai mult decât îi era dezgolit trupul. Ar fi mai simplu dacă aş

spune că înțeleg. Dar nu pot. Eu vreau această nevoie, Conal. Şi pe tine.

— În alt loc, altădată, murmură el. Nu e nevoie să înțelegi. În alt loc, altădată, aş vrea şi eu.

— Acum suntem aici, spuse ea încet. Mai ai de

ales.

El voia să fie sigur, voia să ştie că nu dorea nimic altceva decât pe ea.

— Vrei să-ţi scoţi ăsta?

Ea duse mâna la pandantiv, ultimul ei scut. Fără să spună nimic, îl scoase şi îl

puse pe masă.

— Crezi că voi simți altfel fără el?

— Acum nu mai există magie între noi. Suntem numai cine şi ce ar trebui să fim, zise el privind-o şi punându-i pătura pe umeri. Şi tu trebuie să alegi, Allena, nu numai eu. Ai

dreptul să spui nu.

— Atunci… spuse ea punându-i mâinile pe umeri şi apropiindu-şi buzele foarte mult de ale lui. Am dreptul să spun şi da.

Ea fu cea care acoperi distanţa aceea tensionată, astfel încât gurile şi trupurile li se

contopiră. Şi tot ea lăsă pătura să cadă în clipa în care îl înconjură cu braţele.

Dărui complet, în totalitate. Toată dragostea, atât de recent descoperită în inima ei, se revărsa pentru el. Buzele ei seduceau, mâinile ei mângâiau,

trupul ei se dăruia.

Exista o alegere. Ea c
făcuse pe a ei, el nu
încă. Mai putea să se
dea înapoi, să se retragă,
să refuze. Sau să o
strângă în braţe şi să
accepte.

Înainte ca sângele lui
să preia controlul,
înainte să fie numai

dorinţă şi căldură, el îl luă faţa în mâini şi o privi în ochi.

— Fără promisiuni, Allena.

Suferea. Ea îi văzu norii şi îngrijorarea din ochi şi spuse ceea ce spera că avea să-l liniştească, mai ales că era şi adevărat:

— Şi fără regrete.

El îi mângâie obrajii cu degetele mari, conturându-i forma feţei cu aceeaşi îndemânare cu care o făcuse pe hârtie.

— Fii cu mine, atunci.

Patul era tare şi îngust, dar li se păru că

era din petale de trandafiri când se întinseră în el. Aerul era rece şi încă umed după furtună, dar ea nu simţi decât căldură când trupul lui îl acoperi pe al ei.

Acolo. În sfârşit.

El ştia că mâinile îi erau mari, cu palme

aspre şi bătătorite de la lucru, şi foarte adesea neatente. Nu avea să fie neatent cu ea, nu avea să treacă repede prin momentul pe care şi-l oferiseră reciproc. Astfel că o atinse uşor, bucurându-se de trupul pe care îl schiţase pe hârtie. Membre lungi,

piele albă şi catifelată. Suspinul ei era ca o muzică, iar cuvintele, numele lui.

Ea îi scoase puloverul, oftând din nou când pielea se atinse de piele şi îi murmură numele, iarăşi cu gura lipită de gâtul lui.

Numai atât şi îi dăruia tandreţea pe care el şi-o refuzase. Oricât avea în el din acel simplu dar, dărui înapoi.

Sub el, ea se înălţă şi se mişcă de parcă ar fi dansat acel dans împreună de-o viaţă întreagă. Curgea cu şi

contra lui, acum fluidă, acum puternică. Iar pulsul care se înteţea în ea era la fel ca al lui.

Ea mirosea a săpun. Avea gust de ploaie.

O privi cum se înălţa, zână din nou, desfăcând aripile. Când ajunse pe culme, ea deschise ochii întâlnindu-i privirea. Şi

zâmbi.

Nimeni nu-i adusese atât de mult, nu-i arătase cât de mult avea de oferit. Trupul i se cutremură, iar inima fi era plină de bucuria nemărginită de a fi ajuns acasă.

Se arcui şi se deschise pentru ca el s-o umple.

În clipa în care el intră, frumusețea o ameți.

Dăruindu-se reciproc, niciunul dintre ei nu observă că steaua gravată în argint strălucea albastră ca o flacără.

♥ ♥ ♥

Ea stătea întinsă

lângă el acum, cuibărită sub braţul lui, cu obrazul pe piept. Era minunat să audă cum inima încă îi mai bătea cu putere.

Un fel de furie, îşi spuse ea, deşi fusese extrem de tandru.

Nimeni n-ar fi putut să arate atâta dragoste,

dacă n-ar fi simţit-o. Şi asta, îşi spuse ea închizând ochii, era de-ajuns.

— Ţi-e frig, murmură el.

— Ba nu, zise ea ghemuindu-se lângă el, preferând să moară de frig decât să-l lase să se mişte.

Dar îşi înălţă capul şi îi zâmbi.

— Allena Kennedy, spuse el plimbându-şi degetele uşor pe ceafa ei. Pari plină de tine.

— Aşa mă simt. Te deranjează?

— Aş fi un nebun dacă m-ar deranja.

Ea se aplecă să-i

sărute bărbia, un gest dulce şi firesc care îl mişcă.

— Şi, Conal O'Nei nu e nebun, nu? Sau e? spuse ea înclinând capul. Dacă noi nu putem să trecem mai departe de un anumit punct, nu înseamnă şi că nimeni din sat nu

poate veni aici?

— Presupun că da.

— Atunci hai să facem o nebunie. Hai să înotăm goi în mare.

— Vrei să înotăm goi în mare?

— Întotdeauna mi-am dorit să fac asta. Mi-am dat seama chiar acum, spuse ea dându-

se jos din pat şi trăgându-l de mână. Vino şi fii nebun cu mine, Conal.

— „Leannan”, primul val o să te dărâme.

— Ba nu.

„Leannan”.

Habar nu avea ce însemna, dar suna

tandru şi o făcea să vrea să danseze. Îşi trecu mâinile prin păr şi lumina provocării i se aprinse în ochi.

— Care ajunge primul.

Ţâşni ca un iepure, făcându-l să se dea jos din pat repede.

— Aşteaptă. La naiba,

marea e prea dură pentru tine.

Oase de pasăre, se gândi el luând pătura înainte să iasă. Oh! avea să-şi rupă câteva în scurt timp.

Ba nu, nu fugea ca un iepure, îşi dădu seama, ci ca o gazelă, cu paşi mari, care o făcură

să ajungă imediat pe malul mării. O strigă, fugind după ea. Inima i se opri în loc când o văzu alergând în apă şi scufundându-se în valuri.

— Dumnezeule mare.

El abia ajunsese pe plajă când ea ieşi la

suprafaţă, râzând.

— E rece!

Înainta prin apa de la mal, dându-şi părul pe spate, înălţându-şi faţa şi braţele. Inima lui se opri din nou, dar nu avea nicio legătură cu spaima.

— Eşti un vis, Allena.

— Nimeni nu mi-a mai spus asta, zise ea întinzându-i mâna. Nimeni nu m-a mai privit ca tine. Stăpâneşte marea cu mine.

El hotărî că trecuse prea multă vreme de când nu mai făcuse ceva nebunesc.

— Ţine-te bine,

atunci.

Forţa apei îi aruncă pe amândoi în sus. Apoi îi trase în jos, într-o lume oarbă şi tunătoare. Acel tumult era o provocare a destinului. Îmbrăţişaţi, se răsuciră, în timp ce valurile treceau peste ei.

Ieşiră la suprafaţă cu

răsuflarea tăiată, doar pentru a se scufunda din nou. Țipătul ei nu fu unul de spaimă, fu un strigăt de victorie, când, încolăcită în jurul lui, fu aruncată din nou în aer.

— O să ne îneci pe amândoi! strigă el, dar ochii îi erau plini de

umor.

— Ba n-o s-o fac. Nu pot. Astăzi nu se-ntâmplă decât minuni. Încă o dată, strigă ea ţinându-se de gâtul lui. Hai să ne mai scufundăm o dată.

Spre încântarea ei mult prea zgomotoasă, el se aruncă în

următorul val împreună cu ea.

Când ieşiră gâfâind, se ţineau de mână.

— Îţi clănţăne dinţii.

— Ştiu. Mi-a plăcut foarte mult, spuse ea, dar se ghemui în pătura pe care el o puse pe amândoi. În viaţa mea n-am mai făcut aşa ceva.

Presupun că tu ai făcut-o de nenumărate ori.

— Nu cu cineva ca tine.

Ei i se păru lucrul perfect de spus. Ținu acele cuvinte pentru sine o clipă chiar în timp ce îl ținea pe el. Strâns lângă inima ei.

— Ce înseamnă

„Leannan”?

— Hmm?

Ea stătea cu capul pe umărul lui şi, cu braţele, îi înconjură mijlocul. Totul în el era liniştit.

— „Leannan”. Aşa mi-ai spus mai devreme şi mă întrebam ce înseamnă.

El se opri în timp ce

o mângâia pe păr.

— E un cuvânt obişnuit, zise el cu grijă. Unul de alint. „Iubito”, ar fi cel mai apropiat.

— Îmi place.

El închise ochii.

— Allena, ceri prea puţin.

Şi sper să am totul, îşi spuse ea.

— Nu trebuie să-ţi faci griji, Conal. Nu-i aşa. Acum, până nu ne învineţim aici, mă duc să fac un ceai şi să aprind focul, zise ea sărutându-l. Imediat după ce adun câteva scoici.

Se desprinse de el lăsându-l ţinând pătura

şi clătinând din cap. Majoritatea scoicilor erau sparte de valuri, dar acest lucru nu părea s-o deranjeze. O lăsă să-şi facă plăcerea şi se duse în studio să-şi pună blugii.

Ea se întoarse cu o grămadă de scoici, iar el îi dădu puloverul lui şi

pandantivul.

— Nu-l pun dacă te deranjează.

— E al tău, spuse el şi, intenţionat, ca şi cum ar fi sfidat soarta, i-l puse la gât. Uite, puneţi asta pe tine până nu îngheţi.

Ea se îmbrăcă şi puse scoicile în pătură.

— Te iubesc, Conal, indiferent dacă-l port sau nu. Şi, din moment ce faptul că te iubesc mă face fericită, n-ar trebui să te îngrijorezi.

Se îndreptă.

— Nu strica momentul, murmură ea. Hai să trăim ziua de azi şi mâine vom vedea

ce va mai fi.

— Bine, spuse el luându-i mâna şi sărutându-i-o. O să-ţi promit ceva totuşi.

— Accept.

— Ziua de azi va fi întotdeauna nepreţuită pentru mine, la fel şi tu.

CAPITOLUL 7

Găsi o pereche de blugi vechi ai lui Conal, o frânghie uzată şi se apucă să lucreze cu foarfeca. Blugii tăiaţi, frânghia de la brâu şi puloverul larg spuneau „naufragiată pe insulă”, dar erau bune.

Deoarece el insistă să facă ceaiul de astă-dată, ea îşi găsi o ocupaţie întinzând rufele. Şi visând.

Ar putea să fie exact aşa, se gândi. Zile lungi şi minunate petrecute împreună. Conal ar lucra în atelier şi ea ar avea grijă de casă, de

grădini… şi, ah, de copii, când aveau să vină.

Avea să vopsească jaluzelele şi veranda mică din spate. Ar fi plantat un pom în faţă, şi trandafiri – singurii trandafiri pe care i-ar fi avut – aşa încât să se caţere şi să se răsucească

în aşa fel încât să aibă impresia că trecea printr-o poveste de fiecare dată când intra în casă.

Şi ar fi fost povestea ei, pentru totdeauna.

Ar fi avut nevoie de mai multe camere, bineînţeles, pentru acei copii. Încă un etaj, îşi

închipui ea, cu ferestre de fronton. Încă o baie, o bucătărie mai mare, dar nimic care să ia din acea senzaţie de „căsuţă-pe-malul-mării”.

Ar fi gătit mâncăruri delicioase, ar fi avut grijă ca geamurile să sclipească, ar fi cusut perdele care să fluture

în adierea vântului.

Se opri, fixând cu cârlige un cearşaf care flutura ud. Mama ei ar fi fost îngrozită. Treburile din casă erau lucruri pentru care angajai alţi oameni, astfel încât tu să poţi avea o carieră. Erai de profesie… ceva.

Bineînţeles că totul nu era decât imaginaţie, îşi spuse ea înaintând de-a lungul frânghiei de rufe. Trebuia să-şi câştige existenţa cumva. Dar avea să se gândească la asta mai târziu. Deocamdată avea să se bucure de clipa aceea, de sentimentul de

a fi îndrăgostită, de durerea pe care o simţea aşteptând să fie iubită.

Aveau ziua de azi şi pe cea de mâine. Indiferent ce se întâmpla după aceea, nu avea să regrete.

După ce termină de întins toate rufele, se dădu în spate şi luă

coşul pentru a-l sprijini pe şold. Îl văzu pe Hugh alergând în jos, pe deal.

— Aşadar te-ai hotărât să vii acasă. Ce-ai acolo? întrebă ea şi făcu ochii mari când recunoscu brusc obiectul pe care îl ţinea în gură. Geanta mea!

Dădu drumul coşului şi o rupse la fugă spre el. Iar Hugh, simţind că era un joc, începu să alerge în cerc în jurul ei.

Conal privea din prag. Ceaiul era gata, şi tocmai se pregătise s-o strige. Acum, pur şi simplu, rămase nemişcat.

Cearşafurile fluturau asemeni unor pânze în vânt. Le simţi mirosul de curat şi ud şi mireasma de rozmarin şi roiniţă din straturile pe care ea le curăţase de buruieni în dimineaţa aceea. Râsetele ei se auzeau cristaline şi încântate când alerga cu

câinele.

Blugii lui vechi atârnau pe ea, deşi îi tăiase până deasupra gleznelor. Suflecase mânecile puloverului, dar, acum, când alerga, acestea se lăsaseră în jos iarăşi, acoperindu-i mâinile. Nu se încălţase.

Era o plăcere s-o

priveşti. Când începuse să nu mai lase bucuria să pătrundă în viaţa lui? se întrebă. Umbra destinului său se lungise cu fiecare an care trecea. Acum îşi dădu seama că se ghemuise sub ea, spunându-şi că era la adăpost.

Nu lăsase pe nimeni să-l atingă, nu lăsase nimic altceva să fie important pentru el în afară de munca lui. Se înstrăinase de tatăl lui şi de casă. Acelea fuseseră alegerile şi dreptul lui. Acum, privind-o pe Allena cum se juca cu câinele în curtea

inundată de soare şi plină de cearceafuri albe fluturânde, se întrebă pentru prima oară ce mai pierduse.

Şi, totuşi, indiferent ce pierduse, ea se afla acolo.

Pandantivul era acolo.

Solstiţiul se apropia.

Ar fi putut să refuze. Ar fi putut să nege. Oricât de mult ar fi strigat femeia aceea sângelui său, la capătul acelei zile, care era cea mai lungă din an, el avea să-şi decidă propria soartă.

Nu magia avea să-i influenţeze destinul, ci

propria-i voinţă.

O văzu pe Allena trăgând, iar Hugh cedă. Ea făcu câţiva paşi în spate dezechilibrându-se şi strângând ceva la piept, după care căzu. Conal o rupse la fugă, traversând curtea într-o clipă.

— Te-ai lovit? o

întrebă el, după care îi dădu o comandă aspră în galeză câinelui, care lăsă capul în jos.

— Bineînțeles că nu, zise ea dând să se ridice în capul oaselor, dar el o luă repede în brațe, mângâind-o și murmurând ceva în galeză, care suna

minunat.

Drăgăstos. Inima ei
făcu un salt lung şi
încet.

— Conal.

— Câinele ăla
probabil că e mai greu
decât tine şi ai oasele
foarte fragile.

— Ne jucam doar.
Uite, i-ai rănit

sentimentele lui Hugh. Vino încoace scumpule, totul e-n regulă.

Conal stătea pe vine încruntat, în timp ce ea strângea în braţe câinele.

— E-n regulă. N-a vrut. Nu-i aşa, Conal?

El surprinse acea privire piezişă pe care i-

o aruncă Hugh şi o găsi
plină de înfumurare.

— Ba am vrut.

Ea râse şi îl sărută pe
Hugh pe nas.

— Un câine atât de
deştept şi de cuminte,
zise ea. Mi-a găsit
geanta şi a adus-o acasă.
Eu, pe de altă parte,
sunt o proastă. Uitasem

complet de ea.

Conal se uită la geantă. Era mare, udă, murdară şi acum purta urme de dinţi. Asta nu părea s-o deranjeze câtuşi de puţin.

— E într-un hal fără hal.

— Trebuie să-mi fi căzut în timpul furtunii.

Am totul înăuntru. Paşaportul, cărţile de credit, biletul. Fardurile, zise ea strângând geanta la piept, bucuroasă că îşi recăpătase rujul. Ah, o mulţime de alte lucruri. Inclusiv copia itinerariului lui Margaret. Crezi că telefonul funcţionează

acum?

Fără să aştepte un răspuns, se ridică repede.

— Pot s-o sun la hotel, s-o anunţ că sunt teafără. Trebuie să fie înnebunită de grijă.

Dădu fuga în casă, cu geanta în braţe, iar el rămase pe loc.

Nu voia ca telefonul să funcţioneze. Nu voia ca asta să le rupă vraja. Fu dărâmat când îşi dădu seama de acest lucru. Ea profita de prima ocazie pentru a ieşi din lumea lor.

Bineînţeles că o făcea. Îşi apăsă ochii cu degetele. Oare el n-ar fi

făcut la fel? Ea avea o viaţă dincolo de toate astea, dincolo de el. Romantismul acelei întâmplări o furase o vreme, aproape la fel ca pe el. Avea să plece. Aşa şi trebuia. Şi asta voia şi el.

Dar, când se ridică să se ducă după ea, simţi o

durere lăuntrică ce nu mai existase altădată.

— Am prins legătura, spuse Allena aruncându-i un zâmbet strălucitor.

Stătea în picioare lângă dulap cu telefonul în mână şi cu ceea ce părea a fi jumătate din lucrurile pe care le

poseda întinse pe masă.

— A ajuns la hotel şi
ei o sună în cameră.
Sper numai că nu i-a
sunat pe ai mei. N-aş
suporta gândul că ei...
Margaret! Ah, cât mă
bucur că...

Se întrerupse din
nou şi Conal văzu cum i
se stinse licărul din

privire.

— Da, ştiu. Îmi pare nespus de rău. Am pierdut feribotul şi…

Nu avea deloc de gând s-o lase singură.

— Da, ai dreptate am fost iresponsabilă. N-am nicio scuză, da, ca să te fi lăsat fără ajutor aşa. Am încercat să…

El văzu momentul în care ea renunță, când umerii i se pleoștiră și chipul i se goli de orice expresie.

— Înțeleg. Nu, bineînțeles, nu pot să mă aștept sa mă mai ții după toate astea. Ah, da, știu că n-ai fost de acord de la-nceput. Mi-ai

spus-o foarte clar. Îmi pare rău că te-am dezamăgit. Da, încă o dată.

Ruşinea, oboseala, resemnarea se lăsară asupra ei, ceaţa murdară a eşecului.

Ea închise ochii.

— Nu, Margaret, scuzele n-au nicio

importanţă atunci când
oamenii depind de tine.
I-ai sunat pe mama şi pe
tata? Nu, ai dreptate. Ce
rost ar fi avut?

— Ticăloasă afurisită,
bombăni Conal.

Avea să-i arate el
cum era să ţi se facă
scandal, hotărî şi îi
smulse telefonul din

mână. Tonul îi spuse că
nu mai avea nicio
victimă pentru furia sa.

— A trebuit să
închidă, îngăimă
Allena. Programul. Ar
trebui… Scuză-mă.

— Ba să fiu al naibii
dacă te scuz, zise el
apucând-o de umeri
înainte să poată fugi.

Avea lacrimi pe gene.

El ar fi vrut s-o strângă de gât pe Margaret în clipa aceea.

— N-o să te duci să-ţi lingi rănile. De ce-ai suportat toate astea din partea ei?

— Avea dreptate. Am fost iresponsabilă.

Are tot dreptul să mă concedieze. Dacă n-ar fi fost presată de familie nu m-ar fi luat de la-nceput.

— Presată de familie? La naiba. Unde e grija familiei? Te-a întrebat dacă eşti teafără? Ce s-a întâmplat? Unde eşti? A întrebat măcar o dată de

ce?

— Nu.

O lacrimă i se prelinse pe obraz şi asta îl înfurie şi mai tare.

— Unde ţi-e mânia?

— Ce rost are să fiu furioasă? spuse ea şi, obosită, îşi şterse lacrima. Mi-am făcut-o cu mâna mea. Nu-mi

pasă de slujbă. Asta este problema. Nu-mi pasă. N-aş fi acceptat-o, dacă aş fi avut de ales. Probabil că Margaret are dreptate. Mă port aşa intenţionat.

— Margaret e o idioată.

— Ba nu, zău că nu e, zise ea izbutind să

zâmbească tremurător. E doar foarte disciplinată şi are un scop în viaţă. N-are niciun rost să ne supărăm pentru asta.

Îi bătu mâna uşor şi se duse să toarne ceaiul.

— După ce o să mă mai liniştesc puţin, o să-i sun pe ai mei, să le

explic… Oh, Doamne!

Proptindu-se cu palmele de dulap, închise ochii strâns.

— Urăsc să-i dezamăgesc aşa. Iar şi iar, ca un ciclu pe care nu pot să-l întrerup. Măcar dacă aş putea să fac ceva, dacă m-aş pricepe la ceva.

Clătinând din cap, se duse direct la frigider pentru a scoate supa ca s-o încălzească pentru prânz.

— Habar n-ai cât de mult te invidiez pentru talentul tău şi încrederea pe care o ai în tine. Mama îmi spunea mereu că, dacă

mi-aş fi concentrat energia, în loc s-o risipesc aiurea, aş fi reuşit să fiu mai mult decât o mediocră.

— Ar trebui să-i fie ruşine să-ţi spună aşa ceva.

Ea se întoarse surprinsă de violenţa tonului său.

— N-a vrut s-o spună în sensul ăsta. Trebuie să înțelegi, ei sunt toți atât de deștepți și devotați profesiunilor pe care le au. Tata e șeful secției de chirurgie, mama e parteneră la una dintre cele mai prestigioase firme de avocatură de

pe Coasta de Est. Iar eu
nu sunt în stare de
nimic.

Furia, în sfârşit. O
cuprinse când trânti
oala pe aragaz. Încântat
să vadă acest lucru,
Conal îşi încrucişă
braţele, se lăsă pe spate
şi o urmări cum se
înfuria din ce în ce mai

tare.

— James cu cabinetul lui superb, nevasta splendidă ca un trofeu şi geniul lui de copil, care e un râzgâiat, apropo, dar toată lumea zice că e pur şi simplu precoce. Ca şi cum precoce şi obraznic ar fi sinonime. Margaret, cu

biroul ei perfect, garderoba ei perfectă, casa ei perfectă şi soţul ei perfect de nesuferit, care nu se uită la nimic altceva decât la filme de calitate şi colecţionează monede.

Trânti supa în oală.

— În fiecare an de Ziua Recunoștinței, se

bat toţi pe spate pentru cât de mult succes au şi cât de deştepţi sunt. Apoi se uită la mine de parcă aş fi un extraterestru lăsat la uşa lor şi ar fi nevoiţi să mă ia în casă din motive umanitare. Nu pot să fiu nici doctoriţă, nici avocată, niciun afurisit

de şef de trib, oricât de mult aş încerca, pentru că, pur şi simplu, nu ştiu să fac nimic.

— Acum ţie ar trebui să-ţi fie ruşine.

— Poftim? spuse ea apăsându-şi tâmplele cu degetele.

Furia îi dăduse ameţeală, motiv pentru

care încerca s-o evite, de obicei.

— Poftim?

— Vino încoace, zise el luând-o de mână şi trăgând-o în sufragerie. Ce-ai făcut aici?

— Cu ce?

— Care sunt acele lucruri pe care le-ai făcut aici?

— Am… şters praful?

— La naiba cu praful, Allena. Uită-te la florile tale, la lumânări şi la bolul cu scoici sparte. Şi afară.

O trase spre uşă, deschizând-o cu furie.

— Asta e o grădină care a fost neglijată până

azi-dimineaţă. Unde e nisipul care era pe alee şi pe care nici nu l-am observat până când n-a dispărut? Cearşafurile se usucă la soare în spate şi supa se încălzeşte în bucătărie. Afurisitul de duş nu mai picură acum. Cine a făcut lucrurile astea?

— Oricine poate să mătură o alee, Conal.

— Nu oricine se gândeşte s-o facă. Nu oricui îi pasă. Şi nu oricui îi face plăcere s-o facă. Într-o singură zi, ai făcut o locuinţă din casa asta, ceea ce n-a mai fost de multă vreme, aşa încât uitasem cum e să

simţi că ai o locuinţă. Crezi că asta e nimic? Crezi că n-are nicio valoare?

— E doar… ceva obişnuit, spuse ea negăsind alt cuvânt mai potrivit. Nu pot să-mi fac o carieră din culesul florilor sălbatice.

— Poţi să-ţi câştigi

existența oriunde ai fi, dacă asta trebuie. Simți nevoia să culegi flori și să aduni scoici, Allena. Și există oameni care îți sunt recunoscători pentru asta și remarcă schimbările pe care le aduci.

Dacă nu l-ar fi iubit deja, s-ar fi îndrăgostit

atunci de cuvintele lui, care încă îi mai răsunau în minte şi de ochii lui întunecaţi de nerăbdare.

— E cel mai frumos lucru pe care mi l-a spus cineva, spuse ea atingându-i obrajii. Cel mai frumos, repetă apoi şi îşi atinse buzele de ale lui. Îţi mulţumesc.

Înainte ca el să poată spune ceva, ea clătină din cap şi îl așează pe umărul lui.

CAPITOLUL 8

Se rupseră de lume. Opriră timpul. Conal s-ar fi înfuriat la gândul că făceau un fel de vrajă, dar Allena nu avea alt cuvânt.

Îi pază din nou în atelier, unde razele soarelui de după-amiază

pătrundeau pe ferestre. Şi privi cum prindea viaţă în lut.

Pentru că ea îl întrebă, el îi povesti despre anii petrecuţi la Dublin. Despre studiile şi munca lui. Despre anii studenţiei, când trăise cu conserve şi artă. Apoi,

recunoaşterea, care venise ca un miracol, într-o galerie micuţă.

Prima vânzare îi oferise luxul de a avea timp şi spaţiu pentru a lucra fără grija permanentă că trebuie să achite chiria. Iar vânzările care urmaseră îi oferiseră luxul de a

putea alege, astfel încât putuse să aibă un atelier al său.

Deşi vorbea relaxat despre toate acele lucruri, ea simţi că, atunci când povestea despre Dublin, nu se referea la acel loc ca şi cum ar fi fost „acasă”. Dar nu spuse nimic.

Mai târziu, după ce el acoperi lutul cu o cârpă udă şi se spălă în chiuveta mică, plecară să se plimbe pe ţărm. Vorbiră despre o sumedenie de lucruri, dar nici măcar o dată despre steaua pe care ea o purta lângă inimă, sau despre cercul de pietre

care îşi aruncau umbrele de pe stâncă.

Făcură dragoste când soarele strălucea încă şi căldura acestuia îi încinse pielea când se ridică deasupra lui.

Pe măsură ce seara se apropia, lumina zăbovea, ca şi cum n-ar fi vrut să lase locul

întunericului. Ea își făcu de lucru reparând perdelele vechi din dantelă pe care le găsise pe un raft în dulap, în timp ce Conal făcea schițe și câinele dormea pe podea între ei.

Avea chipul cel mai expresiv, se gândi el. Visător acum, când

cosea. Tot ce simţea se citea în ochii ei gri şi limpezi. Vrăjitoarea din dosul acelor ochi nu se trezise încă. Şi, când avea s-o facă, el îşi închipui că orice bărbat pe care avea să-l privească, avea să fie vrăjit.

Cât de uşor se

obişnuise acolo – cu el, în casa lui, în viaţa lui. Fără să-şi întrerupă ritmul şi cu atâta mulţumire. Şi cât de uşor ar fi fost să se obişnuiască şi el cu ea. Chiar şi cu acea dorinţă pentru ea, se simţea confortabil.

Ce avea să facă?

Unde trebuia să aşeze acele sentimente pe care ea le trezise la viaţă în el? Şi cum ar fi putut să ştie dacă erau reale?

— Conal? spuse ea încet.

Gândurile lui tulburate erau ca un zumzet în atmosferă, un avertisment.

— Nu poţi să nu te mai gândeşti la asta acum? Nu poţi să te mulţumeşti doar să aştepţi şi să vezi?

— Nu, zise el furios pentru că ea îi ghicise starea de spirit din tăcere. Tu obişnuieşti să-i laşi pe alţii să-ţi dirijeze viaţa, eu nu.

Mâna ei tresări, ca şi cum ar fi primit o palmă, după care continuă să se mişte la fel ca înainte.

— Da, ai dreptate. Am trăit încercând să fac pe placul celor pe care îi iubesc şi n-am realizat nimic. Ei nu mă iubesc suficient de mult

ca să mă accepte aşa cum sunt.

El simţi o strângere în stomac, de parcă ar fi împins-o, când de altfel ar fi trebuit s-o strângă în braţe.

— Allena.

— Nu, e-n regulă. Mă iubesc, dar nu suficient, sau la fel…

cum îi iubesc eu. Vor pentru mine lucruri de care eu nu sunt în stare sau pe care eu nu le vreau suficient de mult pentru mine însămi ca să fac un efort. Nu pot să-mi stăvilesc sentimentele. Nu sunt făcută aşa.

— Eu pot, spuse el

ridicându-se şi începând să se plimbe prin cameră. Nu e vorba de sentimente, ci de existenţă. Nu pot şi nu vreau să mă las condus. Ţin la tine mai mult decât ar trebui să fie posibil într-un timp atât de scurt.

— Şi, din cauza asta,

n-ai încredere în ce s-a întâmplat, în ce se întâmplă între noi, zise ea încuviinţând, după care tăie aţa şi puse acul de o parte. E logic.

— Ce ştii tu despre logică? Eşti cea mai iraţională femeie pe care am întâlnit-o vreodată.

— Este mult mai uşor

să recunoşti logica, atunci când ai prea puţină.

Buzele lui zvâcniră uşor, dar el se aşează din nou.

— Cum poţi să fii atât de calmă?

— Am trăit cele mai minunate zile din viaţa mea, cele mai

tulburătoare, cele mai fascinante, zise ea desfăcând mâinile. Nimic nu-mi poate lua acest lucru acum. Şi mai am una. Încă o zi lungă şi minunată. Aşa că... spuse ea ridicându-se şi întinzându-se. Cred că o sa-mi pun un pahar cu vin, o să mă duc afară şi

o să privesc cum răsar stelele.

— Ba nu, spuse el luând-o de mână şi ridicându-se. Aduc eu vinul.

♥ ♥ ♥

Era o seară perfectă, cu un cer extrem de senin. Valurile se

spărgeau de țărm, se retrăgeau, apoi explodau din nou într-o puzderie de stropi care captau acele ultime sclipiri ale zilei, strălucind ca niște nestemate.

— Ar trebui să ai niște bănci, spuse ea. Aici și aici, din lemn de

cedru, care să devină argintiu din cauza vremii.

El se întrebă de ce nu se gândise la acest lucru el însuşi, fiindcă îi plăcea foarte mult să stea şi să privească marea.

— Ce altceva ai mai avea, dacă ai fi în locul

meu?

— Păi, aş pune nişte ghivece mari lângă bănci şi le-aş umple cu flori care să se reverse peste margini. Ghivece de un albastru-închis, spuse ea aruncându-i o privire piezişă. Ai putea să le faci chiar tu.

— Cred că aş putea.

Ghivece de flori.

Ideea era amuzantă. Nimeni, nu se aşteptase din partea lui să facă ghivece de flori. Îi mângâie părul sorbind din paharul cu vin şi îşi dădu seama că i-ar fi plăcut să le facă pentru ea, s-o vadă bucurându-se de ele.

— Albastru-închis, repetă ea, ca să se asorteze cu jaluzelele atunci când or să fie vopsite cu vopseaua pe care am găsit-o.

— Acum mă apuc de vopsit jaluzele?

— Nu, nu, nu, talentul tău e mult prea mare pentru asemenea

lucruri mărunte. Tu faci ghivecele şi eu vopsesc jaluzelele.

— Îmi dau seama când cineva râde de mine.

Ea îi făcu cu ochiul şi continuă să meargă spre apă.

— Ştii ce ar trebui să fac în seara asta?

— Ce?

— Să manevrez proiectorul de diapozitiv pentru prelegerea de după cină a lui Margaret despre locurile megalitice.

— Înseamnă că ai scăpat ca prin minune, nu?

— Mie-mi spui? Oh

Şi ştii ce-o să fac în schimb?

— Ăăă, o să vii înăuntru şi o să faci dragoste sălbatică cu mine?

Ea râse şi se învârti.

— O să includ şi asta în program, cu siguranţă. Dar, înainte, o să construiesc un

castel de nisip.

— Un castel de nisip?

— Unul mare, zise ea
şi se trânti pe plajă,
apucându-se de treabă.
Construirea castelelor
de nisip este unul dintre
numeroasele mele
talente. Bineînţeles că aş
lucra mai bine dacă aş
avea o lopăţică şi o

găletuşă. Iar ambele, adăugă ea uitându-se la el pe sub gene, se găsesc în spălătorie.

— Şi presupun că din moment ce talentul meu pentru acest gen de artă este pus la îndoială, trebuie să le aduc.

— Ai picioare mai lungi aşa că o să te duci

şi o să te întorci mai repede.

— Nu pot să te contrazic.

Aduse lopăţica de grădină şi găleata împreună cu sticla de vin.

Când primele stele îşi făcură apariţia pe cer, el se aşeză, privind-o cum

îşi construia castelul de nisip.

— Îţi trebuie un turn în partea aia, îi spuse apoi. L-ai lăsat fără apărare.

— E un castel, nu o fortăreaţă şi în mica mea lume e pace. Totuşi, cred că un artist celebru ar putea să ridice un

turn, dacă i se pare necesar.

El îşi bău vinul, înfipse paharul cu picior înalt în nisip şi acceptă provocarea.

Ea mai făcu câteva creneluri, modelându-le cu grijă şi netezindu-le cu lopăţica. Ambiţionată de îndemânarea lui,

începu imediat să mai adauge şi alte lucruri.

— Aş vrea să ştiu ce e mogâldeaţa aia.

— E grajdul, sau o să fie, când o să termin.

— E disproporţionat, zise el şi dădu să-i arate, dar ea îi dădu mâna la o parte. Cum vrei, dar caii tăi ar trebui să fie cât

Hugh ca să poată intra acolo.

Ea pufăi şi se lăsă pe călcâie. La naiba, avea dreptate.

— N-am terminat, spuse apoi cu răceală şi mai adăugă nisip. Şi asta ce vrea să fie?

— Va fi un pod mobil.

— Un pod mobil?

Încântată se aplecă să studieze platforma pe care el o construi cu mâini iuți și pricepute.

— Vai, e minunat. Te pricepi foarte bine să construiești castele de nisip. Știu exact ce-i trebuie.

Se ridică repede și

dădu fuga în casă, de unde se întoarse cu nişte chibrituri şi o bucăţică de panglică roşie pe care o tăiase în formă de triunghi.

— Un lanţ ar fi mai bun, dar trebuie să fim inventivi, spuse ea vârând un capăt al chibritului într-o parte a

podului şi celălalt capăt în zidul castelului. Din fericire, familia regală dă un bal, aşa că podul stă lăsat în jos, zise ea înfigând un al doilea băţ în partea cealaltă.

Rupse apoi un al treilea băţ, înfăşură panglica în jurul său şi arboră drapelul pe

turnul cel mai înalt.

— Acum e un adevărat castel de nisip.

Luă sticla de vin şi turnă pentru amândoi.

— Pentru Castelul Dolman.

Un vis pe care îl clădiseră împreună îşi spuse ea.

După ce ciocni

paharul de-al lui, îşi strânse genunchii la piept şi privi marea.

— E o seară superbă. Atâtea stele. La New York nu vezi asemenea cer, ci numai porţiuni din el, printre clădiri, aşa încât uiţi cât de imens e.

— Când eram mic,

veneam seara şi stăteam aici.

Ea îşi întoarse capul, proptindu-şi obrazul pe genunchi.

— Şi ce altceva mai făceai când erai mic?

— Mă căţăram pe stânci, mă jucam cu prietenii din sat, mă străduiam din răsputeri

să scap de treburile care mi-ar fi luat mai puțin timp și efort decât evitarea lor. Pescuiam cu tata.

Tăcu și profunzimea acelei tăceri o făcu pe Allena să-i ia mâna.

— Ți-e dor de el.

— L-am lăsat singur. Până anul trecut n-am

ştiut că era bolnav. Nu mi-a spus niciodată, nu m-a rugat niciodată să vin să am grijă de el. În schimb a preferat să moară singur decât să-mi ceara asta.

— Ştia că ai fi venit.

— Ar fi trebuit să-mi spună. Aş fi putut să-l iau la Dublin, să-l duc la

spital, să facă tratament la specialişti.

— Întotdeauna e mult mai greu pentru cei care rămân, murmură ea. El a vrut să rămână aici, Conal. Să moară aici.

— Ah, da, să moară aici, asta a fost alegerea lui. Şi, ştiind că era

bolnav s-a cățărat pe stânci. Acolo lângă dansul de piatră inima i-a cedat. Asta a fost alegerea lui.

— Te înfurie.

— Mă face să mă simt neputincios, ceea ce e același lucru pentru mine. Mi-e dor de el și regret timpul și distanța

care ne-au despărţit – timpul şi distanţa pe care eu le-am pus între noi. I-am trimis bani, în loc să vin eu. Şi el mi-a lăsat tot ce-a avut. Căsuţa şi pe Hugh.

Se întoarse spre ea atunci şi trase de lanţul de la gâtul ei, până când pandantivul se văzu

clar.

— Şi ăsta. Mi-a lăsat ăsta în cutiuţa de lemn pe care ai văzut-o pe măsuţa de toaletă din dormitor.

Ea simţi un fior rece.

— Nu înţeleg.

— Mama lui i-l dăruise la vârsta de optsprezece ani, aşa

cum îi fusese dăruit şi ei. Iar el i l-a dăruit mamei în ziua când a cerut-o în căsătorie lângă cercul de pietre conform tradiţiei O'Neil. Ea l-a purta mereu. Iar în seara când a murit, i l-a dat înapoi ca să-l păstreze pentru mine.

Turnat în Cazanul lui Dagda. Gravat de degetul lui Merlin.

— E al tău, murmură ea.

— Nu. Nu mai este al meu, n-a fost niciodată, pentru că l-am refuzat. În ziua când l-am îngropat pe tata, am venit aici şi l-am aruncat

în mare. Mi-am spus că asta avea să pună capăt lucrurilor.

„E numai unul," îi spusese bătrâna. Îi aparţinea ei. Ea îl găsise sau el o găsise pe ea. Şi o condusese la el, se gândi Allena.

Cum putea să simtă altceva decât bucurie

ştiind acest lucru?

Şi cum putea Conal să simtă altceva decât furie fiind cine era?

Pentru ea, era o cheie. Pentru el, era o încuietoare.

Allena îi atinse obrazul.

— Nu ştiu cum să te alin.

— Nici eu nu ştiu, spuse el ridicându-se şi trăgând-o în picioare. Gata cu astea în seara asta. Gata cu castelele şi stelele. Vreau ceea ce e real. Dorinţa mea e cât se poate de reală, zise el apoi luând-o în braţe. La fel eşti şi tu.

CAPITOLUL 9

Nu putea să doarmă. Oricât de scurtă ar fi fost noaptea, nu suporta s-o irosească visând. Astfel că stătu tăcută şi trează, retrăind fiecare moment al zilei care trecuse.

O încheiaseră cu dragoste, se gândi ea

acum. Nu cu acel gen de iubire lentă şi tandră de prima oară. Se simţise disperare în el când o aşezase în patul de pe plajă. Un fel de grabă care i-o transmisese şi ei, aşa încât mâinile ei fuseseră la fel de nerăbdătoare ca ale lui şi gura la fel de

lacomă.

Iar trupul ei, se gândi, ah, trupul ei fusese atât de plin de viaţă.

Acel gen de dorinţă era un alt fel de frumuseţe, nu? O nevoie atât de profundă şi de puternică putea să prindă rădăcini adânci

şi durabile.

De ce nu-şi dădea voie s-o iubească?

Se întoarse spre el şi, dormind, el o trase aproape. „Sunt aici”, ar fi vrut ea să spună. „Locul meu e aici. Ştiu asta.”

Dar păstră cuvintele în gând şi doar îl sărută.

Uşor, seducător, luând ceea ce avea nevoie şi dând înapoi. Încet şi mătăsos, o împreunare a buzelor şi limbilor. Căldura trupurilor încolăcite se lăsa grea în membre.

El pluti în dorinţă ca prin ceaţă. Aerul era dens şi dulce, iar ea era

acolo pentru el. Caldă şi dornică. Şi reală.

El auzi cum i se tăie răsuflarea şi cum oftă şi îi simţi bătăile inimii în acelaşi ritm cu ale lui. Se mişcă lângă el, sub el, ţesându-şi vraja în întuneric.

Când lunecă în ea, îl primi cu bucurie.

Împreună se înălțară și coborâră, constant și lin. Gurile li se întâlniră din nou când el o simți ajungând pe culme, când se pierdu, dăruindu-se. Și golindu-se.

— Allena, spuse el, doar atât, când o strânse din nou în brațe, după

care, liniştit şi mulţumit, adormi la loc, fără să ştie că ea plângea.

Ea se trezi înainte de ivirea zorilor, temându-se că, dacă ar mai fi stat mult lângă el în întuneric, l-ar fi rugat – temându-se şi mai mult că, dacă el i-ar fi oferit

un slab înlocuitor pentru dragoste şi veşnicie, ea l-ar fi acceptat repede şi jalnic.

Se îmbrăcă în tăcere şi ieşi să aştepte zorii celei mai lungi zile.

Nu mai era nici lună, nici stele, nimic care să întrerupă întinderea neagră şi nesfârşită a

cerului. Văzu locul unde se întrerupea pământul, valurile şi, spre vest, stâncile unde se afla cercul de piatră, şi aşteptă.

Pandantivul îi atârna greu la gât.

Nu mai rămăseseră decât câteva ore, se gândi ea. Nu avea să-şi

piardă speranța, deși îi era greu în acel moment de întuneric și singurătate să se agațe de ea. Fusese trimisă acolo, adusă, nu avea importanță. Conta numai faptul că se afla acolo, unde aflase toate răspunsurile care îi trebuiau.

Trebuia să aibă convingerea că avea să le afle şi Conal în acea zi care le mai rămăsese.

Privi cum se iviră zorile, o uşoară şi aproape imperceptibilă modificare a luminii care îi dădea strălucire cerului. Ceaţa plutea deasupra pământului,

ridicându-se în aer ca o perdea umedă. Spre răsărit, străluci aurie, după care se întinse roşiatică pe cer şi apă, mai strălucitoare, apoi şi mai strălucitoare, până când lumea se trezi.

Aerul deveni din cenuşiu, sidefat.

Castelul de pe plajă

fusese măturat de flux. Văzând că lucrurile puteau fi distruse cu atâta uşurinţă, i se frânse inima puţin.

Se întoarse înăuntru.

Trebuia să-şi facă de lucru, să nu se mai gândească. Nu putea face nimic în privinţa inimii ei, dar în niciun

caz nu avea să stea posomorâtă tocmai în ziua aceea.

Când Hugh îşi făcu apariţia, ea îi deschise uşa ca să poată ieşi, după care puse ceainicul pe foc. Ştia deja cum îi plăcea lui Conal, aproape vicios de tare și fără zahăr sau

frişcă.

După aceea luă o oală micuţă din dulap. Conal spusese că erau nişte fructe de pădure coapte în perioada aceea. Dacă reuşea să le găsească, şi erau destule, aveau să aibă fructe proaspete la micul dejun.

Ieşi, prin spate,

trecând pe lângă grădina de zarzavaturi şi o tufă imensă plină de flori purpurii şi conice care miroseau ameţitor. Se întrebă cum ar fi arătat uscate şi puse într-o cutie.

Ceaţa i se încolăcea în jurul picioarelor dându-i impresia că mergea

prin apa unui râu. Vântul nu ajungea la ea, dar îi flutură prin păr când ea urcă panta lină din spatele casei. În depărtare se auzi lătratul lui Hugh şi undeva mai aproape, ciripitul unei păsări. Peste toate însă, se auzea vuietul mării.

Dintr-un impuls, se descălță și merse cu picioarele goale prin iarba rece și udă.

Dealul cobora și se înălța din nou. Era mai abrupt acum, iar ceața era mai densă, ca o perdea transparentă. Privi în urmă o dată și văzu căsuța vag. Un fior

o făcu să se oprească puţin şi fu cât pe ce să se întoarcă. Apoi auzi câinele lătrând undeva în faţă.

Îl strigă, se întoarse în direcţia din care se auzea lătratul şi continuă să urce. În vârful colinei următoare erau câţiva copaci

sculptaţi de vânt şi tot acolo erau tufele cu fructele pe care le căuta.

Încântată de descoperire, îşi puse pantofii jos şi se apucă să le culeagă. Şi să le guste. Apoi urcă din ce în ce mai sus, unde erau cel mai coapte. Se gândi că avea să facă nişte

clătite.

Oala era pe jumătate plină când se cățără pe o stâncă pentru a ajunge la o tufă solitară încărcată de fructe mari și coapte.

— Cele mai tentante sunt cele la care e greu de ajuns.

Allenei i se tăie

respiraţia şi fu cât pe ce să scape oala când o văzu pe femeia care stătea dincolo de tufă. Părul îi era aproape negru şi mai lung de mijloc. Ochii îi erau verzi ca apa oceanului în zori. Zâmbi şi puse mâna pe capul lui Hugh, care stătea liniştit

lângă ea.

— Nu ştiam că e cineva aici.

Că ar putea fi, îşi spuse ea.

— Eu… zise ea uitându-se în spate acum cu puţină teama, dar nu văzu casa. Am mers mai mult decât mi-am dat seama.

— E o dimineaţă plăcută pentru plimbare şi pentru cules de fructe. Cele din mâna ta or să facă un gem minunat.

— Am cules prea multe. N-am fost atentă.

Chipul femeii se înmuie.

— Niciodată nu poţi

să culegi prea multe când cineva le mănâncă. Nu te teme, spuse ea încet. El doarme încă. Mintea îi este liniştită atunci când doarme!

Allena respiră adânc.

— Cine eşti?

— Oricine ai vrea să fiu. O bătrână într-un magazin, un băiat cu o

barcă.

— Ah, spuse ea aşezându-se pe o piatră, deoarece începuseră să-i tremure picioarele. Doamne!

— N-ar trebui să-ţi faci griji. Nu se întâmplă nimic rău. Nici cu tine, nici cu el. El face parte din mine.

— Străbunica lui. A zis că… oamenii spun…

Zâmbetul femeii se lărgi.

— Aşa e.

Chinuindu-se să rămână cât mai calmă, Allena scoase pandantivul din pulover.

— E al tău.

— Este al cui îl are… până când aparţine altcuiva.

— Conal a spus că l-a aruncat în mare.

— Băiatul ăsta are un temperament teribil, spuse ea şi râse cristalin. Sunt mândră de el. Ar fi putut să-l arunce pe Lună, că tot ar fi nimerit

în mâinile persoanei căreia îi era menit, atunci când avea să vină clipa. Clipa asta e a ta.

— El nu vrea să mă iubească.

— Ah, copilă, zise ea atingându-i obrazul şi fu ca o atingere de aripi. Dragostea nu poate fi alungată prin voinţă.

Pur şi simplu, se înfiripă şi tu ştii asta deja. Ai o inimă răbdătoare.

— Uneori, răbdarea e o laşitate.

— Înţelept, spuse femeia încuviinţând, vădit încântată, şi luă o bobiţă din oală. Şi adevărat. Dar deja îl

înţelegi şi începi să te
înţelegi şi pe tine, ceea
ce e cel mai greu
întotdeauna. E un lucru
considerabil pentru un
timp atât de scurt. Şi îl
iubeşti.

— Da, îl iubesc. Dar
el nu va accepta
dragostea prin magie.

— În seara asta, când

cea mai lungă zi se contopeşte cu cea mai scurtă noapte, când steaua va brăzda cerul cu putere şi lumină, alegerea pe care o veţi face, atât tu cât şi el va fi cea care a fost menită dintotdeauna.

Apoi îi luă faţa în mâini şi o sărută pe

obraji.

— Inima ta va şti, zise ea şi se făcu nevăzută în ceaţa ca o fantomă.

— Cum? întrebă Allena şi închise ochii. Nu ne-ai lăsat suficient timp.

Când Hugh se frecă de picioarele ei, ea îşi

ascunse faţa în blana lui.

— Nu e suficient timp, murmură ea. Nu e timp nici să ne văicărim. Nu ştiu ce să fac altceva decât următorul lucru care trebuie făcut. Bănuiesc că micul dejun.

Se întoarse pe unde venise, avându-l alături

pe Hugh de data
aceasta. Ceaţa începuse
să se destrame deja. Se
părea că soarta îi
hotărâse încă o zi
senină.

Când căsuţa apăru în
raza ei vizuală, îl văzu
pe Conal aşteptând-o pe
veranda din spate.

— Mi-am făcut griji,

spuse el ieşindu-i înainte, deşi ştia că uşurarea lui era exagerată. Ce ţi-a venit să hoinăreşti aşa prin ceaţă?

— Fructe de pădure, spuse ea arătându-i-le. N-o să-ţi vină să crezi ce…

Dar tăcu brusc când

privirea lui se aţinti asupra pandantivului.

— Ce n-o să-mi vină să cred?

Nu, îşi spuse ea, nu putea să-i zică ce se întâmplase, pe cine văzuse. Nu când umbra i se strecura în ochi şi ei i se frângea inima din această cauză.

— Ce o să pregătesc la micul dejun.

El vârî mâna în oală.

— Fructe de pădure?

— Fii atent, îi spuse ea intrând în casă. Şi învaţă.

El o privi şi acest lucru îl linişti. Se trezise întinzând mâna după ea, ceea ce îl tulburase.

Cum putea un bărbat să petreacă o noapte cu o femeie şi apoi, când ea nu mai era acolo, patul să i se pară atât de rece şi de gol? Apoi, acea panică, acea strângere a stomacului când nu o găsise nicăieri. Acum însă ea era acolo amestecând fructele

într-un vas şi lumea era din nou aşa cum trebuia să fie.

Cum altfel se numea acest lucru decât dragoste?

— Am nevoie de o tavă, zise ea lăsând vasul de o parte pentru a încinge tigaia. Dar o să ne descurcăm.

— Allena.

— Hmm? spuse ea privindu-l.

Ceva în ochii lui îi dădu ameţeală.

— Da?

Când se întoarse, pandantivul se mişcă şi captă razele soarelui.

Steaua păru să sclipească direct în ochii

lui, şicanându-l. Fără să se mişte, Conal făcu un pas în spate. Nu, nu avea să vorbească despre dragoste.

— Unde-ţi sunt pantofii?

— Pantofii?

Vorbise cu atâta afecţiune, încât o usturară ochii când se

uită în jos.

— Probabil că i-am lăsat pe undeva. Ce aiurită sunt.

— Aşadar, hoinăreşti desculţă prin rouă, frumoasă Allena?

Ei îi rămaseră cuvintele în gât. I se aruncă în braţe, ascunzându-şi faţa în

umărul lui, copleşită de emoţii.

— Allena, spuse el lipindu-şi buzele de părul ei şi dorindu-şi pentru amândoi să poată rupe acel ultim lanţ care îi strângea inima. Ce-o să mă fac cu tine?

„Iubeşte-mă. Doar

iubeşte-mă. Mă descurc
eu cu restul.”

— Aş putea să te fac
fericit. Dacă mi-ai da
voie, aş putea să te fac
fericit.

— Şi tu? Suntem doi.
Cum poţi să crezi, să
accepţi tot ce ţi-am spus
şi să fii gata să-ţi
schimbi viaţa pentru

asta? întrebă el desprinzându-se de ea şi atingând pandantivul cu degetul. O are cum poţi să accepţi asta cu atâta uşurinţă?

— Pentru că îmi aparţine, spuse ea oftând tremurător, după care trase adânc aer în piept şi vocea îi deveni

mai puternică. Până când va aparţine altcuiva.

Mai sigură pe sine, ea luă un polonic din sertar şi turnă compoziţia în tigaie.

— Crezi că sunt o naivă, o credulă şi atât de dornică de dragoste, încât aş crede orice?

— Cred că ai o inimă bună.

— Şi maleabilă?

Privirea calmă pe care ea i-o aruncă fu o surpriză, ca şi mişcarea afirmativă a capului.

— S-ar putea să ai dreptate. Încercând să te adaptezi unor forme, aşa încât cei pe care-i

iubeşti să te iubească aşa cum vrei, inima îţi devine maleabilă. Şi, deşi sper să fi terminat cu asta, prefer să am o inimă care acceptă amprentele altora.

O inimă răbdătoare, se gândi ea, dar sigur nu era laşă.

Azvârli clătita în sus

cu dexteritate.

— Ce te-a oţelit aşa, Conal?

— Ţinteşti bine când te hotărăşti să trimiţi săgeata.

— Poate că n-am nimerit ţinta suficient de des.

Dar acum avea s-o facă. Fără să se

grăbească, puse clătitele pe o farfurie şi turnă iarăşi din compoziţie în tigaie.

— De ce nu vorbeşti niciodată despre mama ta?

Fix la ţintă, se gândi el, dar nu spuse nimic când ea îi aşează farfuria pe masă.

— Am dreptul să
ştiu.

— Aşa e.

Ea aduse apoi miere,
scorţişoară şi turnă
ceaiul.

— Ia loc. O să se
răcească micul dejun.

Râzând uşor, el o
ascultă.

Totul era un mister,

atunci de ce crezuse că se rezolvase deja? Aşteptă până când ea goli tigaia, stinse focul şi veni la masă.

— Mama era din satul învecinat, începu el. Tatăl ei era pescar, iar mama ei a murit la naştere când mama era micuţă. A murit şi

copilul, astfel că mama era cea mai mică şi singura fată, aşa că a fost răsfăţata de tatăl şi fraţii ei.

— Ai unchi în sat?

— Da. Trei, împreună cu familiile lor. Deşi, unii dintre cei mai tineri au plecat pe continent sau chiar mai

departe. Tatăl meu a fost singur la părinţi.

Ea îşi picură miere pe clătite şi îi dădu sticla. Avea familie, se gândi, şi totuşi, era atât de singur.

— Înseamnă că ai şi veri aici?

— Destui. Ne jucam împreună când eram

mici. De la ei am auzit prima oară ce e cu mine. Am crezut că e o poveste, la fel ca cele pe care le auzi despre zâne, sirene şi altele.

Mâncă pentru că avea totul în faţă şi pentru că ea se ostenise să pregătească.

— Mamei îi plăcea să

deseneze, ea m-a învăţat cum să privesc lucrurile. Cum să transpui pe hârtie ceea ce vezi, în creion şi cărbune. Tata iubea marea şi credea că-l voi urma acolo. Dar, când am împlinit opt ani, ea mi-a dăruit lut. Şi eu…

Se opri, ridică

mâinile şi le privi mijind ochii. Semănau foarte mult cu ale tatălui său. Mari şi puternice. Dar nu fuseseră făcute pentru a întinde plase de pescuit.

— Să modelezi lucruri, să descoperi ce conţin… am fost fascinat. Şi lemnul, să

cioplești în el până când puteai să le arăți altora ce ai văzut în el. Ea a înțeles asta. A știut asta.

— Tatăl tău a fost dezamăgit?

— Cred că mai mult nedumerit, spuse el ridicând din umeri și luând furculița din nou. La urma urmei, cum

putea un bărbat să-şi câştige existenţa cioplind în lemn sau piatră? Dar mamei îi făcea plăcere, aşa că a acceptat. De dragul ei şi, aşa cum am aflat mai târziu pentru că, în mintea lui, soarta mea era deja pecetluită. Aşa că nu avea importanţă

pentru el dacă sculptam sau pescuiam.

Când tăcu, se uită din nou la pandantiv şi Allena îl vârî sub pulover.

Simţind căldura acestuia lângă inimă, aşteptă ca el să continue.

CAPITOLUL 10

— După mine, părinţii mei au încercat să facă şi alţi copii. Mama a pierdut două sarcini şi a doua, care era foarte avansată… i-a făcut rău. Eram mic, dar îmi amintesc că a trebuit să stea mult timp în pat

şi era foarte palidă chiar şi atunci când putea să se ridice. Tata i-a scos un scaun afară ca să poată sta la aer şi să privească marea. Nu s-a mai simţit niciodată bine după aceea, dar eu n-am ştiut.

— Erai mic, spuse ea atingându-i mâna, iar el

o privi şi zâmbi uşor.

— Inimă bună, Allena, spuse el întorcându-i mâna, strângându-i-o o dată şi dându-i drumul apoi. A fost bolnavă în vara când eu aveam doisprezece ani. De trei ori în primăvara aia tata a dus-o cu feribotul, iar

eu am stat la verii mei. Era pe moarte şi niciunul dintre noi n-a găsit o modalitate de a o salva. O parte din mine ştia asta, dar nu m-am mai gândit. De fiecare dată când se întorcea acasă, eram sigur că era bine.

— Sărmanul băiat!

murmură Allena.

— Nu merit atâta compătimire cum crezi. În vara aia, când aveam doisprezece ani, ea a venit pe ţărm cu mine. Ar fi trebuit să stea în pat, dar nu voia. Mi-a povestit de dansul pietrelor, despre stea şi despre rolul meu în

toate astea. Mi-a arătat pandantivul pe care-l porţi tu acum, deşi îl mai văzusem de nenumărate ori până atunci. Mi-a strâns mâna în jurul lui şi l-am simţit respirând. Am fost atât de furios. Ştiam că nu mă deosebeam cu nimic de ceilalţi băieţi,

nu eram altfel decât verii mei şi prietenii de joacă. De ce-mi spunea asta? Mi-a spus că eram prea mic ca să mi-l dea, dar ea şi tata discutaseră despre asta. El fusese de acord s-o lase să facă treaba asta, când şi cum voia. Ea voia să-mi dea pandantivul înainte să

ne părăsească.

— Tu nu l-ai vrut.

— Nu. O voiam pe ea. Voiam ca lucrurile să fie ca înainte, când ea era sănătoasă şi eu eram copil şi hoinăream pe dealuri. Voiam să cânte din nou în bucătărie, aşa cum făcea înainte să se îmbolnăvească.

Toată fiinţa ei suferea pentru el, dar când întinse mâna spre el, Conal i-o îndepărtă.

— Am ţipat la ea şi am rupt-o la fugă. A strigat după mine, a încercat să vină după mine, dar eu eram puternic şi sănătos, iar ea nu era. Nu m-am

uitat înapoi nici când am auzit-o plângând. M-am dus şi m-am ascuns în adăpostul bărcilor unchiului meu. Tata m-a găsit abia a doua zi dimineaţă. Nu m-a bătut, aşa cum m-aş fi aşteptat şi nici nu m-a tras de urechi, cum aş fi meritat. S-a aşezat, m-a

tras lângă el şi mi-a spus că mama murise în timpul nopţii.

Ochii îi erau plini de însufleţire când se uită la Allena. Ea se întreba cum de forţa din ei nu ardea lacrimile care îi inundau pe ai ei.

— Am iubit-o. Şi ultimele cuvinte pe care

i le-am spus au fost cele ale unui copil furios.

— Crezi că… Ah, Conal, chiar poți să crezi că acele cuvinte sunt tot ce-a luat cu ea?

— Am lăsat-o singură.

— Şi încă mai dai vina pe un copil de doisprezece ani speriat

şi derutat? Să-ţi fie ruşine pentru lipsa de înţelegere.

Cuvintele ei îl dezmeticiră. Se ridică.

— După ani de zile, când eram bărbat în toată firea, am făcut acelaşi lucru cu tata.

— E total neadevărat, spuse ea strângând

farfuriile şi ducându-le la chiuvetă.

Îşi dădu seama că el nu avea nevoie de compasiune, ci de adevărul gol-goluţ.

— Singur ai spus că nu ştiai că e bolnav. Nu ţi-a spus.

Dădu drumul la apă fierbinte şi puse

detergent în ea.

— Nu poţi să suferi gândul că ai – cum ai spus, sânge de spiriduş –, dar îţi place teribil gândul de a te juca de-a Dumnezeu.

El n-ar fi fost atât de şocat, nici dacă i-ar fi azvârlit cu tigaia în cap.

— Ţi-e uşor să

vorbeşti, când poţi să pleci chiar mâine.

— Aşa este, pot, zise ea închizând robinetul şi întorcându-se spre el. Pot să fac în sfârşit, ceea ce vreau. Pot să-ţi mulţumesc ţie pentru asta, pentru că m-ai ajutat să văd ce lăsam să se întâmple, că mi-ai

arătat că am ceva valoros de oferit. Şi vreau să ofer, Conal. Vreau să ofer un cămin, o familie şi o viaţă cuiva care mă apreciază, care mă înţelege şi mă iubeşte. N-o să mai accept niciodată mai puţin. Dar tu vei accepta. Încă te mai

ascunzi în adăpostul bărcilor, numai că acum îi spui atelier.

Cuvinte aspre se ridicară în gâtlejul lui. Dar nu mai era un băieţandru şi le respinse alegând un ton rece.

— Ţi-am spus cea ce ai vrut să ştii, dar nu înţelegi deloc de ce am

nevoie.

Ieşi, lăsând uşa să se trântească în urma lui.

— Te înşeli, spuse ea încet. Înţeleg.

♥ ♥ ♥

Îşi făcu de lucru toată dimineaţa. Dacă, într-adevăr, avea să plece a doua zi, avea să lase în

urma ceva din ea. Nu avea să-i dea voie s-o uite.

Puse perdelele pe care le cususe, încântată când soarele trecea prin dantelă, formând modele pe podea. În spălătorie, găsi ustensilele, pensulele şi tot ce îi trebuia. Cu un

fel de sfidare, duse totul afară. Avea să cureţe şi să vopsească afurisitele de jaluzele.

Munca o calmă, iar inima maleabilă de care vorbise începu s-o doară. Din când în când, arunca o privire spre atelier. Ştia că el era acolo. Unde în altă parte

ar fi putut să fie? Deşi o parte din ea ar fi vrut să cedeze şi să se ducă la el, îi înţelegea nevoile.

Avea nevoie de timp.

— Dar acesta se scurge, murmură ea.

Făcând câţiva paşi în spate, îşi admiră opera. Vopseaua sclipea udă şi albastră şi la ferestre

perdelele din dantelă fluturau în adierea vântului.

Acum că terminase şi nu mai avea altceva de făcut începu să simtă oboseala. Intră în casă aproape împleticindu-se. Avea să se întindă puţin, recuperând din somnul pe care îl

pierduse cu o noapte în urmă.

O oră doar, îşi spuse ea şi, întinzându-se în pat, căzu imediat într-un somn adânc.

♥ ♥ ♥

Conal se dădu înapoi pentru a-şi putea privi opera. Mâinile îi erau

murdare de lut până la încheieturi, iar ochii îi erau înceţoşaţi de atâta concentrare.

„Allena zânelor”. Înaltă, subţire, privind îngâmfată peste umăr. Nu era frumoasă şi nici nu trebuia să fie. Dar cum puteai să-i întorci spatele?

Cum putea el s-o facă?

Aripile îi erau desfăcute, ca pentru a-şi lua zborul în orice clipă. Sau putea să le strângă şi să rămână, dacă o rugai.

El nu avea s-o roage. Nu când era impusă de ceva ce era mai presus

de amândoi.

Doamne, cât îl înfuriase. Se duse la chiuvetă şi începu să se spele. Cum îi mai spusese ce gândea şi simţea el. Putea să gândească şi singur şi se hotărâse. Îi spusese purul adevăr în legătură cu toate, chiar de la

început.

Voia linişte şi munca lui. Şi mândria lui, îşi spuse el în timp ce apa îi şiroia de pe mâini. Mândria care refuza să accepte ideea că drumul îi fusese stabilit deja. În cele din urmă avea să rămână numai cu atât?

Pustiul se întindea în

faţa lui uluitor. Acestea erau alternativele lui? Acceptare sau singurătate?

Cu mâini nesigure, luă un prosop, se şterse şi se uită la figurina din lut.

— Tu ştii deja, nu? Ai ştiut de la bun început.

Aruncă prosopul şi porni spre uşă. Lumina se schimbă, devenind mai slabă chiar când deschise uşa brusc. Nori negri de furtună acopereau marea.

Se uită spre casă şi ceea ce văzu îl făcu să încremenească.

Ea vopsise jaluzelele.

Acesta era singurul lucru la care se putea gândi. Perdelele dansau vesele în bătaia vântului. Agăţase un coş cu flori lângă uşă.

Cum putea un bărbat să-i reziste unei astfel de femei?

Cum putea fi o capcană, când lăsase

totul, chiar şi pe sine, descuiat şi nepăzit? Totul sau nimic? De ce să trăiască fără nimic?

Porni repede spre casă şi, când mai avea trei paşi până la uşă, descoperi că nu mai putea să înainteze.

— Nu.

Negarea şi un pic de

teamă îi înăspriră vocea când împingea aerul fără niciun rezultat.

— Să te ia naiba! Acum mă ţii departe de ea? strigă, dar numele ei fu luat de vânt şi primele picături de ploaie începură să cadă.

— Bine. Aşa să fie atunci, spuse el şi,

gâfâind, se dădu înapoi. O să vedem ce-o să se întâmple până la urmă.

Astfel că porni prin furtună spre locul care îi chema sângele.

♥ ♥ ♥

Ea se trezi cu un tresărit şi cu ecoul numelui ei în urechi.

Era înconjurată de întuneric.

— Conal?

Dezorientată, se dădu jos din pat şi întinse mâna spre lampă. Dar lumina nu se aprinse când apăsă pe întrerupător.

O furtună, se gândi ea ameţită.

Începuse furtuna. Trebuia să închidă ferestrele.

Bâjbâi după lumânare, dar imediat mâna îi zvâcni şi o răsturnă de pe masă.

Întuneric? Cum putea să fie întuneric?

Ora. Cât era ceasul, oare? Căută lumânarea

disperată şi găsi chibritul.

Înainte să apuce s-o aprindă, un fulger lumină încăperea şi ea văzu cadranul ceasului.

„Ora unsprezece.”

Nu! Era imposibil. Dormise până în ultimul ceas al celei mai lungi zile.

— Conal? strigă ea ieşind în fugă din casă, în vântul care sufla cu putere.

Ploaia o udă leoarcă până la atelier şi se chinui să deschidă uşa.

Nu era acolo. Plecase. Făcând un efort să nu se lase cuprinsă de disperare, pipăi de-a

lungul pereţilor, căutând rafturile şi pe rafturi lanterna pe care o văzuse odată.

Raza firavă de lumină o făcu să răsufle uşurată, dar inima i se opri în loc când văzu ce se afla în lumină.

Propriul ei chip, propriul ei corp, cu

aripi. Oare el aşa o vedea?

Deşteaptă, încrezătoare şi frumoasă?

— Aşa mă simt. Pentru prima oară în viaţa mea, aşa mă simt.

Stinse lanterna încet şi o lăsă de o parte. Ştia unde se dusese el şi

înţelegea, într-un fel, că trebuia să găsească drumul până acolo singură, pe întuneric, ca şi el.

Lumea se dezlănţui în timp ce mergea, la fel ca în ziua când ajunsese acolo. Pământul se cutremură, cerul se despică şi marea vui ca

un balaur.

În loc de frică, simți emoția faptului că făcea parte din acel lucru. Ziua aceea nu avea sa treacă în noapte fără ea.

Încleştându-şi mâna pe steaua de la gât urmă poteca pe care o vedea la fel de limpede ca pe o hartă din mintea ei.

Era abruptă, stâncoasă şi alunecoasă din cauza ploii. Dar ea nu ezită nicio clipă. Stâncile se profilau sus, ca nişte uriaşi care dansau în mijlocul furtunii. În inima acesteia, focul solstiţiului ardea strălucitor şi auriu, în

ciuda ploii torenţiale.

Şi, în faţa ei, umbra unui bărbat.

Inima ei ştiu, aşa cum i se spusese

— Conal.

El se întoarse. Ochii îi erau plini de intensitate, ca şi cum ceea ce rătăcea sălbatic în noapte era şi în fiinţa

lui.

— Allena.

— Nu, trebuie să-ți spun ceva, spuse ea înaintând fără să se grăbească. Întotdeauna ai de ales, Conal, întotdeauna există o altă direcție. Crezi că te-aș vrea fără inima ta? Crezi că te-aș ține cu asta?

Cu un gest violent, îşi smulse pandantivul de la gât şi îl aruncă.

— Nu! strigă el repezindu-se să-l prindă, dar steaua îi atinse degetele uşor înainte să cadă în interiorul cercului. Poţi să-l arunci cu atâta uşurinţă? Şi pe mine

odată cu el?

— Dacă sunt nevoită. Aş putea să plec, să am o viaţă fără tine şi o parte din mine va plânge veşnic. Sau aş putea să rămân, să am un cămin alături de tine, să-ţi dăruiesc copii, să te iubesc pentru tot ce eşti. Astea sunt

alternativele mele. Tu le ai pe ale tale.

Întinse braţele.

— Nu există nimic altceva în afară de tine. Niciodată n-a existat.

Emoţiile îl copleşiră.

— De două ori i-am lăsat să plece pe cei pe care i-am iubit fără să le spun. Chiar şi acum,

când veneam încoace, credeam c-o s-o fac din nou.

Îi dădu părul ud la o parte de pe față.

— Sunt un om capricios, Allena.

— Mi-ai mai spus asta. Nici nu mi-aș fi dat seama altfel.

El râse.

— M-ai lovi într-un asemenea moment? întrebă el făcând un pas spre ea. Ai vopsit jaluzelele.

— Şi?

— O să-ţi fac ghivece albastre ca să le umpli cu flori.

— De ce?

— Pentru că te

iubesc.

Ea deschise gura, o
închise la loc, respiră
adânc.

— Pentru că am
vopsit jaluzelele?

— Da. Pentru că te-ai
gândit s-o faci. Pentru
că ai reparat perdelele
mamei. Pentru că ai
cules fructe de pădure.

Pentru că ai înotat goală în mare. Pentru că mă priveşti şi vezi cine sunt. Orice te-ar fi adus aici, orice ne-ar fi adus pe amândoi aici, n-are importanţă. Ceea ce simt pentru tine e foarte clar. Te rog, nu mă părăsi.

— Conal.

Furtuna din interiorul şi din jurul ei se potoli.

— Nu trebuie decât să-mi ceri să nu plec şi voi rămâne cu tine.

— Se spune că e un loc fermecat, dar tu eşti cea care a adus magia aici. Mă iei de bărbat, Allena? o întrebă el

luându-i mâna şi strângându-i-o. Şi dăruieşte-te mie. Fă acel cămin, acea viaţă şi acei copii alături de mine. Îţi făgăduiesc să te iubesc şi să te preţuiesc în fiecare clipă a vieţii.

Îi ridică mâna şi i-o sărută.

— Pierdusem ceva şi

tu mi l-ai adus înapoi. Mi-ai adus înapoi inima.

Aşadar, se gândi ea, găsise cheia, până la urmă.

— Te iau, Conal, şi mă dăruiesc ţie, spuse ea cu ochii uscaţi şi limpezi. Şi tot ce vom face, vom face

împreună. Îți promit să te iubesc acum și întotdeauna.

În clipa în care ea îl înconjură cu brațele, ceața se risipi. În marea întunecată a cerului o stea începu să pâlpâie. Focul ei țâșni în jos într-un șuvoi de flăcări aurii cu vârfurile rubinii.

Aerul deveni rece, astfel că pietrele păreau sculptate în sticlă.

Şi cântau în şoaptă.

— Auzi? murmură Allena.

— Da. Acolo, spuse el răsucind-o şi ţinând-o strâns când raza sclipitoare a stelei solstiţiului căzu între

pietre şi ca o săgeată se înfipse în pământ.

Pandantivul explodă ca un foc albastru şi curat în formă de stea. Când steaua se uni cu o altă stea, cercul deveni lumea plină de lumină, sunet şi putere.

Apoi cea mai lungă zi trecu contopindu-se

cu cea mai scurtă noapte. Lumina slăbi şi se stinse încetul cu încetul. Pietrele redeveniră tăcute cu un oftat.

Conal o trase şi mai aproape în interiorul cercului. Focul se aprinse din nou aruncând scântei în

ochii ei, mângâindu-i pielea. El se aplecă să ridice pandantivul şi punându-i-l la gât, îşi pecetlui promisiunea.

— E al tău, ca şi mine.

— E al meu, spuse ea acoperindu-l cu mâna ei şi cu a lui. Până când va fi al altcuiva. Eu voi fi a

ta mereu.

Îl sărută acolo, în interiorul cercului magic, după care se dădu înapoi.

— Hai acasă, spuse ea.

♥ ♥ ♥

Unii spun că zânele ies din ascunzătorile lor

pentru a sărbători şi a dansa în jurul focului de solstiţiu în timp ce steaua aruncă ultimele sclipiri de lumină.

Dar cei care aveau magia în inimi şi îşi făgăduiseră dragoste coborâră de pe stânci şi merseră pe ţărm spre căsuţa cu jaluzele

albastre care îi aştepta pe malul mării.

SFÂRŞIT

Cuprins

CAPITOLUL 1 7

CAPITOLUL 2 78

CAPITOLUL 3 126

CAPITOLUL 4 188

CAPITOLUL 5 257

CAPITOLUL 6 315

CAPITOLUL 7 374
CAPITOLUL 8 429
CAPITOLUL 9 480
CAPITOLUL 10 542